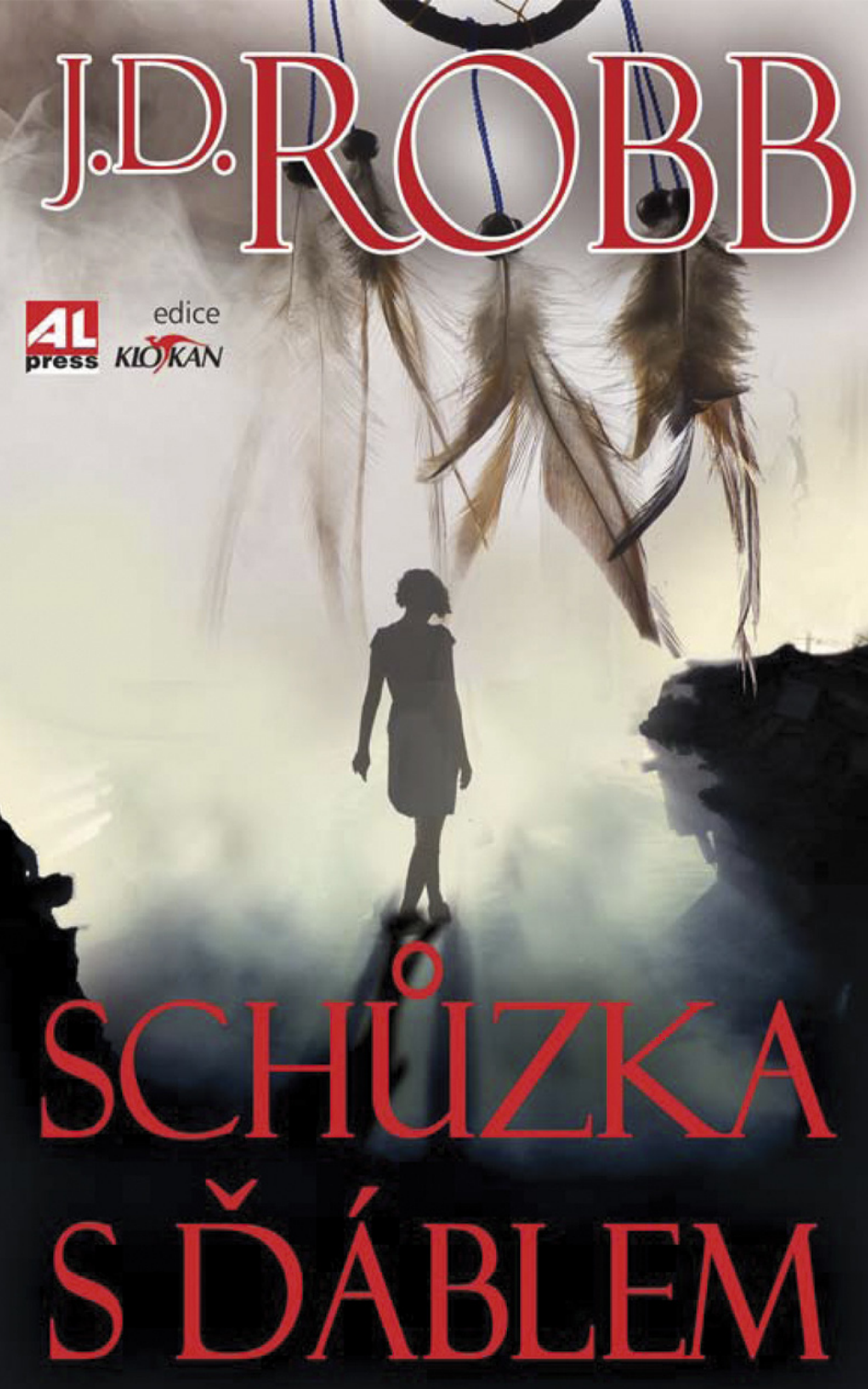

The background of the cover features a dreamcatcher with several feathers hanging from it. In the center, a silhouette of a person stands on a misty or smoky ground. To the right, a dark silhouette of a person's head and shoulder is visible, looking towards the central figure. The overall color palette is soft, with pinks, purples, and greys.

J.D. ROBB

AL
press

edice
KIOKAN

o SCHŮZKA S ĎÁBLEM

edice
KLOKAN

Copyright © 2017 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ECHOES IN DEATH

přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Jana Pleskotová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-763-1

Ó láske, umírají na onom sytém nebi,
umdlévají na kopci, poli či v řece.
Naše ozvěny se přelévají od duše k duši
a rostou napořád a navždy.

Alfred, lord Tennyson

Smutný příběh je nejlepší na zimu.

William Shakespeare

1. kapitola

Je mrtvá?
Připadala si jako duch, neukotvený a křehký.
Vznáší se?

Vše kolem ní bylo jako v mlze, vybledlé a nehmotné. Možná byla v mlze, vybledlá a nehmotná ona sama, zatímco okolní svět pokračoval plný barev, jež neviděla, a zvuků, jež neslyšela.

Pokud ano, smrt byla stejná jako život. Jaký je mezi nimi rozdíl? Jestli ale... Nemohla být smrt jistým druhem svobody?

Ale svobody od čeho?

Na okraji její mysli něco jemně skřípalo jako drobné nehítky – potřeba utéct a schovat se. Ale proč? Proč?

Jaký to mělo všechno smysl? Před čím by se potřebovala skrývat smrt? Mrtví mohou spát, nebo ne? Jenom spát, spát a spát.

A přesto měla pocit, jako kdyby se právě probudila, ještě omámená a otupělá.

Bloumala. Zmatená, jistě, ale taky lhostejná. Uvažovala, jestli se dostala do nebe, nebo do pekla. Na vybledlých barvách a mlhavých obrysech kolem jí připadalo cosi povědomého. Na barvách, které náhle byly tak syté, až od nich bolely oči, na tvarech najednou tak ostrých, že by se o ně mohla pořezat.

Pak opět vybledly a rozostřily se a ona z toho čerpala útěchu. Zvláštní, klidnou útěchu.

Ale... zachytila nějakou vůni, ano, ano, výraznou a smuteční vůni lilií. Krve. Lilií a krve, to určitě znamenalo smrt.

Měla by si prostě lehnout, lehnout a spát. Lehnout a odejít. Někdo jí určitě přijde říct, kam má jít dál a co má dělat. Nějaký anděl. Nebo ďábel.

Oboje pomyšlení – obraz, který jí probleskl myslí a který nějakým způsobem oba propojoval – ji rozechvívala, nelehla si. Může se mrtvý bát?

U dveří se zarazila a zůstala na ně zírat. Dovnitř, nebo ven? Ven, nebo dovnitř? Záleželo na tom?

Viděla ruku, která se natahovala po klice. Byla její? Něco na ní bylo divného. Krev a lilie. Něco bylo divného i na klice. Pohybovala se, vyklouzávala jí z dosahu, doprava, doleva, nahoru, dolů.

Jako nějaká hra, pomyslela si a mírně se usmála. Bude ji hrát.

Ruka sáhla po klice a zase se stáhla. Znovu sáhla, hmátla doprava a doleva. Potom se sevřela kolem potměšilé kliky. Zasmála se... Ten zvuk zněl tence, kovově a jako kdyby přicházel z velké, převelké dálky.

Dovnitř, nebo ven, ven, nebo dovnitř.

Dveře se otevřely a ona jimi prošla.

Svět mrtvých byl jasný a temný. Vzdala se a vkročila do něj.

Eva stála na celém světě o jedinou věc: svléknout si tyhle příšerné šaty a zout si lamače kotníků, jež měla na nohou. Nakonec odvedla svou povinnost a předpokládala, že si vysloužila velké plus v přehledu plnění pravidel manželství, když se vyšňořila a pomalovala se na večer, po který hrála manželku podnikatelského boha.

Kdo vůbec vymyslel charitativní zimní ples? napadlo ji. Když únor zvedl svou ohavnou zmrzlou hlavu, příčetní lidé chtěli zůstat doma v teplých, pohodlných šatech. I ti ne zcela příčetní se z větší části choulili někde v teple, obzvlášť v zatracené dvě hodiny ráno za mrazivé noci, což taky vedlo k tomu, že neměla žádnou výmluvu proč nesplnit manželskou povinnost.

Rok 2061 začal v profesionálním smyslu zostra – a to skoro doslova – a následovaly vraždy a další zmatek.

Jenže vraždy si daly pohov, což jí poskytlo čas a prostor na moc pěkné tři dny žhavých pláží a ještě žhavějšího sexu na Roarkeově soukromém ostrově. A jestli musel následovat nóbl bál s nóbl šaty, už to měla aspoň za sebou.

Od pondělka bude zpátky v sedle v normálních botách a rozumných šatech. S odznakem a zbraní v pouzdře.

Ne že by je teď u sebe neměla, nacpané do té hloupé, třípytivé kabelky. Poručík Eva Dallasová měla odznak a zbraň u sebe vždycky.

Konečně nasedla do auta, už příjemně vyhřátého, a zamyslela se nad elegantním hotelem na East Side, nad jeho umanutě zimní výzdobou v plesovém sále a nad lidmi uvnitř. To vše už našťestí viděla jen ve zpětném zrcátku.

Roarke se k ní naklonil, vzal ji za bradu, pohladil ji palcem po mělkém důlku a políbil. „Děkuju.“

To jsem celá já, pomyslela si Eva při pohledu do nespoutané modrých očí muže, jehož bohové vyčarovali za obzvlášť štědrého dne. *Skoro celý večer jenom v duchu brblám.*

To podle ní porušovalo ducha, byť ne literu, pravidel manželství.

„Bylo to v pohodě.“

Roarke se zasmál, znovu ji políbil a rozjel se. „Nenáviděla jsi devět z každých deseti minut, které jsi tam strávila.“

V hlase mu znělo pobavení a ozvěny Irska – dokonalý doplněk nádherné tváře rámované kšticí černých vlasů.

Bohové se podle Evina názoru rozhodli zkombinovat nejlepší rysy válečníka, básníka a anděla – navíc padlého, což výsledek ještě kořenilo – a jejich dílo se pak zamilovalo do nespolečenské policistky z oddělení vražd.

To by člověk nevymyslel.

„Možná sedm a půl z každých deseti. Bylo prima setkat se s Charlesem a Louisou i s Mirovými. Bylo to v pohodě, ne?“

„Bezchybné.“

„To zase ne.“ Odfrkla si. „Možná jsi neslyšel, jak říkám té ženské s vlasy jako horou šlehačky,“ Eva naznačila krouživé pohyby prstů nad svými nakrátko ostříhanými hnědými vlasy, „že nechci předsedat výboru pro zapojení rehabilitovaných delikventů do společnosti, protože mám moc práce s tím, abych zavírala delikventy do vězení.“

„Slyšel a byl jsem ti vděčný, když ti začala vysvětlovat, že se policie příliš zaměřuje na trest místo na nápravu, že ses ovládla a jednu jí nevrazila.“

„Napadlo mě to. Můžeš vsadit ten svůj pěkný zadek, že kdyby k ní přišel jeden z těch jejích erdéček, jak jim říká, praštil ji přes hlavu a utekl se všemi šperky, co si na sebe navěšela, nepřednášela by mi o tom, jak zákon potřebuje srdce, soucit a odpuštění.“

„Nikdy nestála nad tělem ani nemusela někomu oznamovat, že jeho blízký je mrtvý, a tudíž nemá ponětí, kolik srdce a soucitu takové úkoly vyžadují.“

„No, každopádně jsem ji nepraštila, ani nikoho jiného.“ Samolibě se na sedadle zavrtěla. „Bod pro mě. Teď můžeme jet domů a zbavit se těchhle hadrů.“

„Bavilo mě se na tebe v těch hadrech dívat, skoro tak, jako mě bude bavit tě z nich svlékat.“

„A zítra si můžeme přispat, ne? Lenošit jako dva slimáci a...“

Ze zvyku se rozhlédla po ulici a zarazila se. „Kristepane! Zastav!“

Uviděl ji zlomek vteřiny před tím, než vkročila do ulice, přímo do záře jeho reflektorů.

Nahá, zkrvavená a s vytřeštěnými prázdnými očima kráčela pořád dál.

Eva vyskočila z auta a začala si svlékat kabát, ale Roarke ji předběhl a přehodil ten svůj ženě přes ramena.

„Je skoro zmrzlá,“ řekl Evě. „Budete v pořádku,“ obrátil se k neznámé. Ta zvedla ledovou ruku a přitiskla mu ji k obličejí.

„Jste anděl?“ zeptala se. Pak se její vykulené oči obrátily v sloup a zhroutila se na zem.

„Odes ji do auta. Máme vzadu deku?“

„V kufru.“ Roarke donesl ženu k vozu, položil ji do tepla a Eva přinesla deku.

„Budu s ní vzadu. Podej mi tu pitomou kabelku. Nejbližší nemocnice je St. Andrew’s.“

„Já vím.“ Hodil Evě kabelku, nasedl za volant a prudce se rozjel.

Eva vytáhla videofon a spojila se s nemocnicí. „Tady poručík Eva Dallasová.“ Oddrmolila číslo svého odznaku. „Vezu k vám neidentifikovanou ženu po dvacítce s neurčenými zraněními. Je v bezvědomí, v šoku a nejspíš jí hrozí podchlazení. Za pět minut jsem u vás.“ Zhodnotila Roarkeovu rychlost. „Nebo spíš za tři.“

Pak videofonem pořídila snímek ženina obličeje a krku. Viděla, že na něm má stopy po poutech.

„Někdo ji svázal, škrtil a patrně taky znásilnil. Má pár řezných ran a plno oděrek, ale podle mě všechna krev není její.“

„V takovém stavu nemohla chodit po ulicích dlouho. Nejenže je mráz, ale někdo by si jí všiml.“

„Má krev ve vlasech,“ zamumlala Eva a přejela jí rukou po hlavě. „Schytala ránu do týla.“ Zalitovala, že si nevzala terénní soupravu, ale aspoň jí prozkoumala ruce a nehty. Pak vzhlédla, protože Roarke už zatáčel k pohotovosti.

Nedala jim moc času na přípravu, ale venku už stáli dva lékaři a zdravotní sestra s lůžkem na kolečkách. Eva otevřela dveře, ještě než Roarke úplně zastavil. „Je tady. Někdo ji škrtil... provazem, nebo šátkem... a má zranění na hlavě, patrně od tupého předmětu. Potřebuje vyšetřit, jestli nebyla znásilněna.“

Za řeči uhnula, aby lékaři mohli přemístit ženu na lůžko. Poklusem ji odvezli dovnitř, přičemž lékař, který vypadal sotva dost starý na to, aby si mohl legálně koupit alkohol, šťekal povely.

„Vydržte tady.“ Ohlédl se na Evu a Roarkea. „Potřebuju slyšet všechno, co víte.“

Proběhli dveřmi na vyšetřovnu, kde čekali další zdravotníci. „Na tři!“

Napočítali do tří a přesunuli ženu z lůžka na stůl.

„Teplota těla je třicet tři stupňů,“ zavolal někdo přes hlasy ostatních.

„Odjedu s autem někam ke straně,“ zašeptal Roarke Evě, „a hned se vrátím.“

Kapačky, zahřívací přikrývky, jehly, prohmatávání.

Bože, nesnášela nemocnice.

„Povězte mi, co víte.“ Lékař se krátce ohlédl na Evu, ale pokračoval v práci.

Zdálo se, že není o moc starší než jeho pacientka. Měl kštici jemně zvlněných hnědých vlasů, pohledný obličej, zdrsňený celonočním strništěm, a stíny únavy pod jasně modrýma očima.

„Objevila se před námi na ulici... Carnegie Hill tak, jak ji vidíte. Šla, jako kdyby měla vypito, byla v šoku, mluvila těžkým jazykem. Zeptala se manžela, jestli je anděl, a omdlela.“

„Teplota těla je třicet tři jedna a stoupá.“

„Potřebuju, abyste jí prozkoumali ruce,“ řekla Eva, „až jí odeberu otisky prstů. Všechna ta krev nepatří jí.“

„Nejdřív mě nechte, ať jí zachráním život.“

Eva jim dala prostor, ale nespouštěla oči z ženina obličeje.

Mladá a pod těmi pohmožděninami velice atraktivní. Míšenka – zčásti asijského, zčásti afroamerického původu. Drobná postava, ne víc než padesát kilo a něco přes sto padesát centimetrů. Upravené prsty – velice bledě růžové nehty na rukou i na nohou. Propíchnuté uši, ale bez náušnic. Nebylo vidět žádné tetování. Černé vlasy skoro do pasu, zcuhané a spleené.

Eva vyšla ven a spustila program na rozpoznávání obličejů s fotkou, kterou pořídila v autě. Věděla, že vzhledem k modřinám a otokům od bití nemusí uspět.

Vzhlédla, když k ní přistoupil Roarke s terénní soupravou.

„Napadlo mě, že ji budeš chtít.“

„Chci, díky. Jestli se neprobere, než s ní budou hotoví, potřebuju jí odebrat otisky prstů kvůli identifikaci. Bude někde zblízka. Má ruce i pleť člověka, který má dost peněz, aby si zaplatil dobrou péči, a v žádném případě nemohla jít přes několik bloků, takže bydlí nebo pracuje v oblasti Carnegie Hill. Nebo tam byla, když na ni někdo zaútočil.“

Ohlédla se ke dveřím do vyšetřovny. „Podle té krve by člověk hádal, že se bránila, ale nevidím žádná obranná zranění. Pod nehty nemá krev ani cizí kůži, nebo aspoň žádnou, která by byla vidět pouhým okem.“

„Bojíš se, že nebyla sama a že je někde další oběť.“

„Musím to zvažovat jako jednu z možností. Jestli tahle utekla, ta druhá...“

Odmlčela se, protože se dveře otevřely a vyšel z nich lékař. „Její životní funkce jsou stabilizované a tělesná teplota vystoupala nad třicet pět a půl stupně. Nejzávažnější z jejích zranění, mezi které patří řada obličejových pohmožděnin a tržných ran, modřiny na břicho a řezné rány, které vypadají jako od nože, je poranění hlavy. Má otřes mozku. Byla násilněná, opakovaně a násilně. Opilecká chuze a ztěžklý jazyk byly patrně důsledkem podchlazení a šoku. Právě probíhá toxikologický rozbor, ale tohle je nejpravděpodobnější.“

„Potřebuju její otisky. Všechna krev není její,“ připomněla mu Eva, než lékař stačil něco namítnout. „Někdo může být ve stejném stavu jako ona. Když zjistím její totožnost, třeba nám to umožní zachránit dnes v noci další život.“

„Promiňte, na to jsem nepomyslel.“ Promnul si oči. „Mám dvojitou směnu.“

„Je to slyšet.“

„Ještě jednou se omlouvám. Patrně jste jí zachránili život, když jste ji sem dopravili tak rychle. A rozhodně jste zabránili poškození mozku. Jsem doktor Nobel. Del Nobel.“

Eva přijala jeho ruku. „Dallasová. Poručík Dallasová. Roarke.“

„Jo, to mi došlo asi tak před dvěma minutami.“ Nobel potřásl rukou i Roarkeovi. „Pěkné šaty,“ řekl Evě.

„Byli jsme na jedné akci.“

„Doufám, že z nich čistírna dostane tu krev. Pojdte jí určit totožnost. Někdo si o ni nejspíš dělá starosti.“

Vrátili se dovnitř. „Chci snímky zranění,“ řekla Eva, ale první na řadě byla identifikace.

Přistoupila k vyšetřovacímu stolu, vytáhla ze soupravy polštářek a jemně k němu přitiskla ženiny prsty.

„Tak. Daphne Strazzová, dvacet čtyři let. Adresa zhruba dva bloky od místa, kde jsme ji našli. Provdaná za...“

Vzhledla a uviděla Delův výraz. „Vy ji znáte.“

„Ne, nikdy jsem se s ní nesetkal, ale znám jejího manžela. Všichni v téhle nemocnici vědí, kdo je Anthony Strazza. Bože. Je to Strazzova manželka?“

„Zkuste to udržet pod pokličkou, dokud nebudu moci... Probouzí se.“

Eva viděla, jak se ženiny dlouhé, tmavé řasy zachvěly. Pak se otevřely oči tvaru mandle a nápadně zeleného odstínu. A zůstaly prázdně zírat.

Del zvedl ruku, aby zarazil Evu, která už se skláněla k Daphne. „Jste v pořádku. Jste v nemocnici. Nikdo vám neublíží. Už jste v bezpečí.“

Její oči se rozhlédly po místnosti. A začala přerývaně, zrychleně oddechovat. Del ji vzal za ruku. „Jste v pořádku,“ zopakoval. „Jsem lékař. Jste v bezpečí. Dám vám něco proti bolesti.“

„Ne, ne, ne.“

„Dobře, dobře, počkáme s tím.“ Jeho hlas zůstával klidný a vyrovnaný. A ačkoliv její životní funkce sledovaly přístroje, Eva si všimla, že jí položil prsty na zápěstí, aby změřil pulz i postaru. „Chtěl bych, abyste se uvolnila,“ pokračoval. „Dýchejte pomalu. Dokážete nám říct, co se vám stalo?“

„Byla jsem mrtvá. Myslím, že jsem byla mrtvá.“

Del zabloudil pohledem k Evě.

Ta postoupila dopředu. „Na co si vzpomínáte?“

„Já... šla jsem pryč. Nebo šel pryč svět.“

„Předtím. Vzpomínáte si, co bylo dřív?“

„Měli jsme večeři, pořádali jsme večírek. Večeři pro padesát lidí v osm hodin, s koktejly v půl osmé. Měla jsem na sobě šaty od Diora s perlovým lemováním. Podávaly se humrové medailónky, mušlový salát a zimní dýňová polévka, žebírka a mladé ryby upečené s rozmarýnem, s bílým a zeleným chřestem. Croquebouches a káva. Z vín se rozlévalo...“

„To je teď jedno. Co se stalo po večeři?“

„Hosté odešli v půl dvanácté. Kdybych to naplánovala líp, odešli by v jedenáct. Manžel má ráno pochůzky. Je velice zaměstnaný. Je to chirurg, uznávaný a velice nadaný. Normálně bychom šli po odchodu hostů spát a domácí androidi by všechno uklidili. Šli bychom do postele a...“

Znovu začala zrychleně dýchat. Tentokrát ji Eva chytila za ruku, než Del stačil zasáhnout. „Jste v bezpečí, ale musíte mi říct, co se stalo, když jste šli nahoru do ložnice.“

„Někdo byl v domě.“ Zašeptala to jako tajemství. „Ne host. Ne. Čekal. Ďábel, je to ďábel! Jeho obličej je obličej ďábla. Manžel... Padl. Padl a ďábel se smál. Já nevím. Já nevím. Prosím. Já nevím.“

Rozvzlykala se a pokusila se schoulit do klubíčka.

„To stačí,“ vyštěkl Del na Evu. „Musí odpočívat. Dejte jí trochu času.“

„Ještě se jí podívám pod nehty. Jestli tam má něco z toho, kdo to udělal, potřebuju to mít.“

„Pospěšte si.“

Prohlídka s mikrobrýlemi nic neodhalila, ale Eva vzala nástroje a jemně s nimi přejela ženě pod nehty. Nic.

„Buď se nebránila, nebo k tomu neměla příležitost.“ Eva si prohlédla stopy po poutech na zápěstích. Jestli vám řekne něco dalšího, potřebuju to hned vědět. Vrátím se za pár hodin a postavím k jejímu pokoji strážníka.“

Eva vyšla s Roarkem před nemocnici.

„Pošleš tam strážníka, aby se nikdo nedostal k ní, nebo aby neutekla?“

„To ještě nevím.“ Za chůze vytáhla videofon. „Zkontrolujeme Anthonyho Strazzu.“

Pomyslela si, že zrovna takhle si zbytek noci neplánovala. Během krátké jízdy zjistila základní informace o Strazzových.

Chirurg byl o víc než dvacet let starší než jeho žena, druhá žena, jak si Eva všimla. První manželka, se kterou se rozvedl před pěti lety, momentálně žila v Austrálii a zatím se znovu neprovdala.

Se současnou manželkou byl tři roky. Když se vzali, byla studentka a na částečný úvazek se zabývala plánováním společenských akcí. Žádné další zaměstnání nebylo uvedeno.

Pokud šlo o manželky jako trofeje, Eva předpokládala, že Daphne splňuje zadání. Mladá a krásná, pokud zrovna neměla zmlácený obličej. Patrně taky vynikající hostitelka, když se zabývala plánováním společenských akcí.

Evu napadlo, jestli ji taky někdo považuje za trofej, byť byla Roarkeovou první a jedinou manželkou.

Podívala se na něj, zatímco parkoval na ulici před domem z červených cihel, ve kterém bydleli Strazzovi.

„Ty sis nepořídil třípytivou trofej.“

„Mám třípytivé trofeje rád,“ odpověděl. „Proč jsem si ji nepořídil?“

„Tvoje chyba. Pokud jde o trofeje, byla bych v kategorii těch zašlých a promáčknutých.“

„Ani v nejmenším. Ale opravdu nejsi trofej.“

Eva vystoupila a přešla po chodníku v těch hloupých nóbl střevíčkách. „To je kompliment?“

„Je to pravda. Kdybych chtěl trofej, pořídil bych si ji, nebo ne?“ Vzal ji za ruku a přešel palcem po snubním prstenu. „Dávám přednost své policistce. Myslíš na Daphne Strazzovou a generační rozdíl mezi ní a manželem.“

„Jak to víš? Neměls čas ho prověřit.“

„To je prosté. Strazza je známý chirurg a jeho jméno mi něco matně říká. Určitě je aspoň o dvacet let starší než ona.“

„O dvacet šest. Je jeho druhá manželka. S první, zhruba stejně starou jako on, se po dvanácti letech rozvedl. Žije v Austrálii na ovčí farmě, což je dost daleko od New Yorku a večírků v sídlech na Upper East.“

Prohlédla si dům před sebou. Tři poschodí staré elegance v newyorském stylu. Strazza spojil dva domy v jeden a vchod rozšířil do podoby vyřezávaných dvoukřídlých dveří. Vysoká, úzká okna, na noc s clonami, připomínala v rámech z tmavého dřeva prázdné oči. Dvoje skleněné dveře v prvním patře vedly na balkón se stylizovaným písmenem S uprostřed zábradlí.

Podobné zábradlí lemovalo i tři schody od chodníku ke vchodu.

Na kterém, jak si Eva všimla, bylo nainstalováno to nejmodernější zabezpečení.

„Kamera, čtečka dlaně, interkom, dvojitá čtečka karet,“ řekla, když se k němu přiblížili. „Zaplatil za důstojný zevněšek, ale taky si sem dal dva kvalitní policejní zámky. Zvukový, vizuální a pohybový alarm.“

„Tohle je přesně ten typ domu a přesně ten typ sousedství, na který bych se dřív zaměřil.“ Vzpomínka na dny, kdy působil jako mistrovský zloděj, Roarkeovi vyloudila nostalgický úsměv na rtech. „Je tu klid a uvnitř čekají poklady. Umění, šperky i hotovost.“

„Za těch starých časů by ti jak dlouho trvalo překonat takové zabezpečení?“

Roarke naklonil hlavu ke straně a prohlédl si zámky. „S řádnou přípravou? Řekl bych, že dvě nebo tři. Spíš dvě.“

„Minuty?“

„Samozřejmě.“

Eva věděla, že se nechlubí. Konstatuje skutečnost.

Zazvonila. Očekávala automatickou počítačovou odpověď, ale nic se nestalo.

Znovu zazvonila. „To mi připadá jako selhání systému. Žádné varování, žádná reakce, žádný pokus o skenování.“

Zatímco čekali, Roarke vytáhl náramkový počítač a zadal do něj nějaký pokyn. „Systém je vypnutý,“ řekl Evě. „Deaktivovaný. A dveře, poručíku, jsou odemčené.“

„Sakra.“ Vytáhla z kabelky zbraň a odznak, odhodila ji na práh a připevnila si odznak na kabát. A nijak ji nepřekvapilo, zatímco si připínala ke kabátu i záznamník, že Roarke vytáhl zbraň z kotníkového pouzdra.

„Vydrž. Začátek záznamu. Poručík Eva Dallasová a odborný civilní poradce Roarke vstupují do nezajištěného sídla Anthonyho Strazzy. Dva pokusy o kontakt nevedly k žádné reakci. Existuje důvod k domněnce, že Strazza je zraněný, nebo nehybný. Ozbrojila jsem civilistu.“

Otevřela dveře a přikrčeně vpadla dovnitř, Roarke za ní vzpřímeně.

Rozhlédla se po vstupní hale. Ze stříbrného a bílého lustru nad hlavou se linula tlumená záře, která osvětlovala kapky a šmouhy krve na bílé mramorové podlaze.

„Vidíme krev... a šlápoty, které jdou přes ni. Bosé nohy... nejspíš Daphne Strazzové.“

Pokynula Roarkeovi jedním směrem a sama se obrátila druhým. Oba zavolali: „Čisto!“, když prohledali svou stranu místnosti.

Nepotřebovala Roarkea, aby poznala, že odtud někdo něco odnesl. Viděla pár prázdných výklenků ve stěně a nepořádek po večírku, který neuklidil žádný domácí android.

Vrátili se ke schodům a vykročili do prvního patra, kde se opět rozdělili.

Ucítila tu vůni, když kráčela k místnosti s balkónem a s otevřenými dvojkřídly bílými dveřmi.

Krev, smrt... a květiny.

Všechny tři složky našla v prostorné ložnici se širokou bílou postelí, která měla vysoké sloupky z naleštěného zlata. Podobně jako podlahu potříšňovaly bílé povlečení krvavé kapky

a skvrny. Na zemi ležela židle se zlatým lakem a s ulomeným opěradlem, od kterého se táhla lepicí páska... zkrvavená a přetržená. Pošlapané bílé lilie a jejich květní plátky plavaly v kaluži krve, která se rozlila po bílém a zlatém koberci.

Na koberec se vylila voda s květinami z velké broušené vázy, která ležela vedle, potřísněná krví a nějakou šedou hmotou.

Další krev byla na pelesti vedle sloupku a čehosi, co připomínalo rozmazané otisky rukou, červené proti bílému pozadí koberce.

Mezi vši tou krví ležel Anthony Strazza jako kajícík na oltáři, s roztaženýma rukama i nohama. Na sobě měl tmavě šedivý oblek a o něco světlejší šedivou košili s manžetami. Jeho obličej téměř nebyl k poznání a v tom kousku profilu, který Eva viděla, byl zarudlý od bití.

Tmavě plavé vlasy měl spleené krví a dalšími tkáněmi, které vytekly z otevřených ran na zátylku.

„Mám tělo!“ zavolala Eva.

Roarke se k ní připojil a zastavil se vedle ní na prahu.

„Tohle neudělá nikdo, komu jde jenom o krádež, navíc tu nechal plno věcí, které se daly snadno odnést.“

„Možná se mu to vymklo z rukou,“ řekla Eva. „Ještě musíme prohledat druhé patro.“

„To můžeš udělat sama, protože oba víme, že ať to udělal kdokoli, už je dávno pryč. Já zatím dojdou pro tvoji terénní soupravu.“

Eva souhlasila, že pachatel dávno zmizel, ale postupy se nedodrží jen tak bez důvodu. Prohledala poslední podlaží se Strazzovou pracovnou, koupelnou a jakousi mediální místností v soudobém mužném stylu, s lesklou automatizovanou kuchyní, dobře vybaveným barem a druhým počítačem...

A s otevřeným skříňkovým trezorem.

Sešla dolů naproti Roarkeovi.

„Nahore je skoro prázdný sejf. Na první pohled nevypadá otevřený násilím. Kloním se k tomu, že útočník vytloukl ze Strazzy kód, ale můžeš to zkontrolovat.“

Podívala se na svoje střevíčky – jehlové podpatky připevněné k chodidlům několika třpytivými páskami. Odevzdaně si je zula, zaizolovala si bosé nohy a ruce a Roarkeovi podala Hermetikus. „Ještě jsem se nedívala do skříněk v hlavní koupelně. To bys mohl udělat ty, až se zaizoluješ. Musím oficiálně identifikovat oběť a nahlásit to.“

„Takže budeš Peabodyovou tahat předčasně z postele.“

„Když jsi polda, nikdy není předčasně. Potřebuju normální hadry, sakra.“

„Postarám se o to.“

„Jak?“ zeptala se, když jí do výbavy vrátil Hermetikus.

„Tím, že vytáhnu předčasně z postele Summerseta.“

Eva si představila Roarkeova komorníka a osinu v zadku. „Ale...“

Roarkea její očekávaná reakce pobavila. Pohladil ji prstem po nahém rameni. „Vyber si, jestli chceš dělat svoji práci v něčem pohodlnějším, nebo ve formální toaletě.“

„K čertu s tím. Hadry. A boty. A můj normální kabát. A...“

„On ví, co ti má poslat. Ve skříní – v jeho skříní – je další trezor, taky otevřený a prázdný.“

Eva odhodila kabát za sebe, přešla po potřísněném koberci a shýbla se v tenoučkých červených a stříbrných šatech k mrtvole. Sukně se skládala z desítek tenkých, vzdušných obdélníků, které se za chůze rozevíraly a odhalovaly délku jejích nohou. Nahá záda křížovaly pásy stejně úzké a třpytivé jako ty na zutých střevíčkách.

Mrtvé prsty přitiskla k identifikátoru.

„Totožnost oběti potvrzena. Anthony Strazza bytem na této adrese.“ Vytáhla další přístroj. „Čas smrti jedna hodina dvacet šest minut. Příčinu smrti určí soudní patolog, ale podle předběžného ohledání ji patrně způsobila fraktura lebky.“

„To bude všechno,“ řekl za ní Roarke. „V manželčině skříní žádný trezor není. Předpokládám, že tenhle je dost velký, aby pojmul její šperky i ty, které mohl mít on. Půjdu se podívat na ten nahoře.“

„Nejdřív se mrkni na bezpečnostní záběry. Pachatel je určitě vyčistil nebo zničil, ale můžeme mít štěstí. Koukni i na dveře a alarmy.“

„Jako odborný poradce musím podotknout, že tady nešlo o loupež, nebo aspoň ne v první řadě.“

„Ne, byl to jenom pořádně velký bonus ke znásilnění a vraždě.“ Sáhla pro videofon. „Sakra. Mám ho v té lesklé věci.“

„Ne, je v tvé terénní soupravě, ta lesklá věc leží prázdná v autě.“

„Hm, tady je. Díky. Podívej, řeknu Peabodyové, ať přivede McNaba, protože je tu plno elektroniky. Můžeš jet domů a trochu se vyspat.“

Roarke jenom povytáhl obočí a Eva pokrčila rameny. „Nebo ne.“

„Nebo ne. Můžu ti oznámit, že... vetřelec rozbil centrum bezpečnostního systému. Když jsem ověřoval, že tady nikdo není, nezkoumal jsem je podrobněji. A trojice domácích androidů je taky rozbitá.“

„Má rád násilí... proti živým i neživým. Zjisti, co půjde.“

„Uvidím, co svedu.“

Eva osaměla. Podívala se na tělo a pomyslela si, co jeden člověk dokáže udělat druhému.

A oznámila nález mrtvolý.

2. kapitola

Po pořízení záznamu o místě činu a poloze těla Eva oběť překulila.

„Četná obličejová zranění. Od pěsti a řekla bych, že taky od nějakého obušku. Mělké řezné rány na hrdle, podobné těm u druhé oběti. Žádná známka o tom, že by Strazza měl během útoku roubík. Přivázaný k židli, spoutaná zápěstí. Ta má spoutaná pořád.“

Sklonila se k tenké plastové pásce.

„Zápasil s nimi. Na zápěstích má tržné rány a pohmožděnin, i třísky ze židle, které se mu zaryly do kůže a přilepily se krví k poutům. Zbytky pásky na nohavicích i na rukávech saka. Má pohmožděné klouby prstů, takže možná zasadil pachateli pár ran.“

Trochu se odtáhla a prohlédla si roztržštěnou židli.

„Rozbil židli, vymanil se z ní a vrhl se na útočníka. Tak to aspoň vypadá. Útočník popadl velkou vázu a udeřil ho do spánku. Tím ho srazil. A pak bum, prásk, dorazil ho, když Strazza ještě ležel na zemi. Co dělala ona?“ uvažovala Eva, zatímco odebírala vzorky krve z různých míst, označovala je a balila. Ještě v podřepu prostudovala krev na pelesti postele.

„Druhá oběť má zranění hlavy. Schytala ránu do týla. Snaží se mu pomoci a útočník ji srazí? Uhodila se do hlavy a omdlela. Možná. Probouzí se v šoku, s otřesem mozku, dezorientovaná. Mozek odmítá vstřebat okolí, a tak prostě odejde z pokoje, sejde po schodech dolů a ven z domu... nahá.“

Eva vydechla. Jako osmiletá byla bita a znásilňována a odešla v podobném snovém stavu od mrtvol, pokrytá krví, která nebyla všechna její, na ulici.

„Mysl se odpojí,“ zahučela, „aby se nezbláznila.“

Vstala, nadechla se a zavřela oči – zapudila dávné vzpomínky. Nemohla dovolit, aby ovlivňovaly současnost. Místo toho si představila, jaké to bylo tady a teď.

Večírek skončil, je čas jít do postele. Šli nahoru spolu a povídali si o tom, co kdo řekl? Takový normální komentář po společenské akci. Vešli do ložnice, v iluzi, že jsou v bezpečí, unavení po proběhnutém večíрку.

Čekal na ně tady? Někdo známý? Někdo ze zaměstnanců najatých na večírek? Dodavatel jídla, komorník, číšník? Nebo někdo využil příchodů a odchodů hostů, vklouzl dovnitř a schoval se nahoře?

Nejdřív si ten dům obhlédl, musel o něm předem leccos vědět. Musel.

Zneškodnil největší hrozbu, Strazzu, tak či onak. Popadl ženu a přiložil jí nůž k hrdlu. Nebo ho omráčil. Omráčil ho, to je chytřejší, a ženu trochu propleskl. Možná ji přinutil, aby připoutala manžela k židli. Pak spoutal i ji. K posteli, ke sloupkům.

Eva zamračeně zvedla ze země bílé šaty a prohlédla si krajkové spodní prádlo.

Nene, nestrhl je z ní. Přinutil ji, aby se svlékla. Donutil manžela, aby se díval. Chce tu moc, chce, aby manžel byl bezmocný a aby se vztekal.

Ohlédla se na Roarkea, který se právě vrátil. „Nejdřív získal kódy od trezorů, aby to měl za sebou. Neublížím vám ani já. Chci jenom vaše věci. Ona kódy neznala.“

„Víš to jistě?“

„Oba trezory jsou v jeho částech domu, ne v jejích. Ona je trofej, a ať k ní choval jakékoliv city, hlavou byl on. Nic tady nepůsobí jako její. Celé druhé patro je jeho. Ona tady nemá ani salónek nebo pracovnu. Jeho dům, jeho peníze, takový to na mě dělá dojem. Pachatel jí dal co proto, ale Strazzovi ještě víc. Myslím před zabitím. Nemusel. *Dej mi kódy, jinak jí pořezu tu pěknou tvářičku. Nebo zřídím tebe.*“

Nakonec ho stejně zřídil, pomyslela si Eva s pohledem na tělo.

„Většina lidí v takové situaci kódy prozradí. A rozhodně je prozradí po pár ranách do obličeje nebo s nožem přiloženým ke krku, případně ke krku milované osoby. V trezorech jsou jenom věci, navíc pojištěné.“

Roarke přikývl. „Takže předpokládáš, že vrah nejdřív vyřídil tohle. Vybral trezory, zničil androidy a bezpečnostní záznamy – možná z nich něco přece jen získáme –, pak se vrátil sem a znásilnil tu ženu.“

„Několikrát, podle lékaře. Možná ji znásilnil rovnou, aby manželovi dokázal, že to myslí vážně. Vyhožoval, že ji znásilní podruhé a že ji zabije. Přinutil ji, aby se svlékla.“

Eva ukázala na šaty. „Je na nich trochu krve, nejspíš od toho, jak ji uhodil nebo pořezal, ale nejsou roztrhané. Neserval je z ní. Manžel je spoutaný na židli, vrah stojí za ním a drží mu nůž u hrdla. *Svlékni se, všechno si sundej, jinak ho podříznu*. Pak ji připoutal k posteli, nemá obranná zranění. Když tě někdo znásilňuje, patrně budeš bojovat, aspoň trochu. Škrábat. A ona se bránila, podle zranění na zápěstích a kotnících se vzpouzela, přinejmenším na začátku.“

Eva se zadívala na postel a představila si probíhající zápas.

„Potom pachatel možná nějakou dobu chodí po domě, vybírá si pár věcí, které mu padnou do oka. Arogantní parchant. Vráť se sem, znovu ji znásilní, zase oba zmlátí a opět ji znásilní. Strazzovi se podaří rozlomit židli a vrhá se na něj. Má pohmožděné klouby prstů, kůži mu neprotrhl, ale jednu nebo dvě rány mu zasadil. Ona není spoutaná... už se znásilňování nebrání. Možná se snaží pomoci, nebo jenom utéct. Pachatel ji srazí, ona se tvrdě uhodí hlavou o pelest, tamhle v rohu. Je omráčená, nebo přinejmenším omámená. Vrah bere vázu a rozbíjí ji Strazzovi o hlavu. Ten padá na zem, taky omráčený. Pak ho vrah dobije.“

Roarke si nevšiml krve na pelesti. Bylo jí tu tolik, prolité, rozmazané, rozstříkané. Uvažoval, jestli si Eva uvědomuje temnou poetičnost své schopnosti číst místo vraždy.

„Ji ne?“ zeptal se. „Proč je nezabil oba?“

„To je divné. Já bych to udělala. Měl to udělat, když je to takový násilný šmejd. Možná je to jeho první vražda. Vražda samotná je nedbalá, takhle si to neplánoval.“

Stála v nádherných šatech s krví potřísněným lemem a ukazovala na tělo.

„Chci říct, kristepane, vždyť ho ten chlap napadl.“

„Ta drzost,“ dodal Roarke.

„Přesně. Zaútočil na něj. Zasloužil si zemřít. Ale ta žena? Když s ní skončil, nic pro něj neznamená, a tak ji nechal být. Mezi časem smrti a okamžikem, kdy jsme ji našli, uplynulo čtyřicet minut. Část z nich byla v bezvědomí a část chodila v šoku po domě. Vrah měl spoustu času, aby si sbalil nádobíčko a šel domů.“

Eva se zarazila a s rukama v bok se rozhlédla po místnosti. „Tak mi to připadá. Pořadí jednotlivých věcí může být trochu jiné, ale podle mě vražda nebyla předem připravená. Kdyby ano, Daphne Strazzová by už nežila.“

„V tom s tebou souhlasím.“

„Nebo si myslel, že je mrtvá. Ležela v bezvědomí a krvácela z hlavy. Trochu zpanikařil, tak si vzal svoje věci a utekl.“

„V každém případě je to sadistický parchant.“

„Jo, to je. A i když to mohla být jeho první vražda, to ostatní poprvé nedělal. Podíváme se na to.“

Ozval se zvonek ode dveří a Roarke se odvrátil. „Dojdu tam. Buď jsou to tvoje šaty, nebo tvoje kolegyně.“

„Jestli je to Peabodyová, pošli ji rovnou nahoru, a McNab může začít s elektronikou.“

O samotě si znovu pomalu prohlédla místnost, rozestavení nábytku, polohu těla i pravděpodobné vražedné zbraně, hromadu ženiných svlečených šatů. Vykročila ke Strazzové šatně a vtom zaslechla na schodech klapání zimních bot Peabodyové, následované pronikavým vyjeknutím.

Eva už měla ruku položenou na zbraní, kterou si dala na terénní soupravu, ale pak uslyšela dovětek a jen obrátila oči v sloup.

„Ty střevíčky! U všech posvátných podpatků, ty střevíčky!“

„Přestaňte, Peabodyová.“

Peabodyová uznale hvízdla a objevila se ve dveřích s jednou Evinou botou, jako kdyby šlo o šperk s nevyčísitelnou cenou.

„Jsou tak nádherné, že to nemá obdobu.“ Peabodyová doplnila růžovou garderóbu – růžový kabát, pruhovanou čepici s výrazným zastoupením růžové a růžové boty, nahoře chundelaté – čtvercovým obličejem zružovělým posvátnou úctou.

„Položte tu zatracenou botu. To jsou moje šaty?“

„Cože? Ano, dorazili jsme zrovna ve chvíli, kdy přijel řidič s...“ Peabodyová znovu vyjekla, když konečně odtrhla oči od třpytivého střevíčku a podívala se na Evu. „Ty šaty!“

„Zavřete zobák.“ Eva vytrhla Peabodyové z druhé ruky tašku s oblečením.

„Ale jsou překrásné! Takové... sexylegantní!“

„Jsou to šaty a sexylegantní nic neznamená.“

„Znamená to sexy a elegantní. Jsou celé tak... Na lemu máte krev a další špínu a taky trochu krve na... V dobré čistírně to z nich dostanou.“

„Ano, to je má hlavní starost. Ten mrtvý chlápek tady je úplně vedlejší.“

„Já jenom, že...“ Peabodyová zmlkla, podívala se na tělo a našla v sobě niterného poldu. „Ten už si s vyčištěním obleku starosti dělat nebude. Byl to doktor, ne? Teď už se nevyléčí. Něco nového o stavu jeho manželky?“

„Ne. K tomu se dostaneme. Informovala jsem techniky a pathology. Mám čas smrti a zjevnou příčinu smrti. Zaizolujte se a začněte s prohlídkou místnosti. Já se zatím v koupelně převléknu.“

Zavřela se do bílé a zlaté koupelny a svlékla se. Okamžitě se dostavila úleva.

V tašce našla všechno potřebné. Snažila se nemyslet na to, jak Summerset vybíral a balil její spodní prádlo – tahle

cesta vedla k šílenství –, jen si je oblékla, natáhla si měkké vlněné kalhoty, požehnaně černé, bledě šedivý svetr, pouzdro se zbraní, pořádné černé boty a černé sako s jehlově tenkými šedými proužky.

Summerset přibalil i krabičky na šperky, které měla na sobě, a tak si je sundala, jeden kousek po druhém, užaslá nad tím, že na žádnou nezapomněl. Neopomněl ani kotníkové pouzdro – za to ho musela v duchu pochválit.

Zbýval kabát, čepice se sněhovou vločkou, kterou si oblíbila, šála s černými, šedivými a červenými pruhy – červenou dokázala překousnout – a určitě nesmyslně drahé kožešinou lemované rukavice, které co nevidět ztratí.

Už si zase připadala ve své kůži. Ještě zakroužila rameny a podívala se do zrcadla se zdobným rámem, visícím nad dlouhým pultem. A řekla: „Sakra!“

Bez ohledu na normální šaty (byť trapně módní) pořád měla nalíčený obličej na večírek. A neměla jak se ho zbavit.

Zvedla tašku a vyšla z koupelny. „Peabodyová!“

„Madam!“ Peabodyová vyhlédla z šatny Anthonyho Strazzy.

„Máte s sebou nějaký ten sajrajt? Však víte, sajrajt, kterým se smývá jiný sajrajt?“ Eva zakroužila prstem před obličejem.

„Pleťové mléko? Odličovač? Ne, s sebou ho nemám.“

„Sakra, sakra, sakra.“

„Vypadáte dobře.“

„To je taky jedna z mých hlavních starostí.“

„Vážně, pořád vypadáte drsně. Ta rtěnka vaši drsnost vlastně ještě zvýrazňuje.“

„Blbost.“ Ale jelikož ji předchozí zkušenost naučila, že mýdlo a voda jen všechno rozmažou, takže pak vypadáte jako jedna velká podlitina, rozhodla se, že na make-up prozatím zapomene.

Když přistoupila ke svým střevíčkům a začala je strkat do tašky, Peabodyová k ní skočila.

„Ne! Nemůžete je tam jen tak nacpat! Není tam na ně pytlík? Já to udělám! Udělám to! Doktor Strazza mi připadá víc než jen trochu posedlý pořádkem.“

„Proč?“

„Kvůli jeho šatně. Je posedle zorganizovaná. Má asi tak šedesát bílých košil k oblekům, samé stejné košile, dohromady šedesátkrát. Bílé košile, černé košile, menší množství šedých. Černé kalhoty, černé obleky, šedé obleky. Žádná barva. Všechno dokonale uspořádané,“ pokračovala, zatímco ukládala střevíčky do tašky. „Všechno dokonale pověšené. Ve vestavěných zásuvkách má i nějaké neformální oblečení a sportovní úbory stejného typu, ačkoliv se odvázel dost na to, aby měl nějaké i tmavomodré. I neformální oblečení má bezchybně složené a roztríděné. Stejně je to se spodním prádlem a ponožkami. Jo, a všechny košile, i ty neformální, mají na manžetách monogram. Má dva páry bílých sportovních bot, dva páry černých, všechny čtyři stejné značky, stejného stylu a dokonale čisté. Zbytek jsou černé boty k obleku. Zhruba padesát párů. Počítač v šatně neuchovává jen záznamy o každém kusu oblečení, kdy ho měl naposledy na sobě a kde, ale taky kdy a kde ho koupil. Nic není starší než rok.“

„Takže byl puntičkář.“

„To je slabé slovo.“

„Podívejte se do druhé šatny.“

Eva se přesunula k nočnímu stolku a otevřela zásuvku. Vytáhla tablet, ale zjistila, že je zaheslovaný. Označila a zabalila ho pro McNaba, aby ho odnesl na oddělení elektronické detekce. Zabalila i lahvičku prášků na spaní na předpis, další lahvičku mužských sexuálních vzpruh, bílou hedvábnou pásku na oči a dlouhý bílý hedvábný provaz.

Zamyslela se nad tím a obešla postel ke druhému nočnímu stolku. I tady byl tablet, tenhle bez hesla. Našla v něm řadu knih o pořádání večírků, bavení hostů a různých menu.

Peabodyová vyšla ze šatny ve chvíli, kdy Eva čichala k lahvičce se zátkou ve tvaru zlaté lilie. „Parfém. A na tabletu u po-

stele má samé domácí věci. Žádné fotky, osobní data, hudbu ani romány.“

„Její šatna je skoro ženskou verzí jeho, pokud jde o organizaci. Není tak dokonale uspořádaná, ale skoro. Takřka všechno je bílé, ale nechybí i nějaké vzory a barvy. Všechno ovšem buď zlaté, nebo stříbrné na bílém podkladu. A spodní prádlo je v rozpětí od panenského po vyloženě šlapkovské. Totéž její noční košile.“

„Zajímavé. Žádné sexuální pomůcky. On má bonbonky na erekci, a to je všechno.“ Obešla místnost. „Mohlo by to být zdejší téma, ne? Ložnice je celá bílá a zlatá. Jako kostel nebo chrám. To je jedno...“

Vrátily se k prohlédávání. Než Eva skončila s koupelnou se spoustou koupacího oleje a ženských produktů stejné vůně jako ten parfém, už tu pracoval tým z patologie a technici.

Eva obrátila v prstech tubu s odličovadlem, ale odolala pokušení.

„Bílé lilie. Možná to ten chlápek od manželky vyžadoval. Nebo chtěl, aby tak působila. Tenhle obraz se ale roztříštil, když byla znásilněná.“

„Myslíte, že je vrah znal? Nebo jednoho z nich?“

„Znal je natolik, aby se nepozorovaně dostal do ložnice,“ odpověděla Eva, když vycházely z místnosti. „Věděl toho dost. Daphne Strazzová říkala, že byl v ložnici, když přišli po večírku. Říkala, že to byl ďábel. Pořád je v šoku, ale tak ho popsala.“

„Měl masku?“

„To je můj odhad. Potřebujeme jméno dodavatele na večírek a zaměstnanců. Komorníci, barmani, číšníci, extra služebnictvo, ti, kdo zajišťovali výzdobu. Něco z toho má Daphne na tabletu, stejně jako seznam hostů.“

„To se hodí.“

„Je to opravdu štěstí, protože pokud vím, tak v domě trvale pracovali jen androidi, které někdo rozmlátil na kaši.“

„Příbuzní?“

„Strazza má rodiče... rozvedené. Matka žije ve Francii. Je to lékařka na penzi, znovu provdaná. Otec je neurolog, primář soukromé nemocnice ve Švýcarsku. Její rodiče zahynuli při tsunami v Asii, když tam byla celá rodina na dovolené. Bylo jí devět. Vychovali ji Gayle a Barry DeSilvaovi, rodní přátelé a podle závěti rodičů poručníci. Stejně jako zemřelí rodiče Daphne Strazzové bydlí v Minnesotě. Ještě jsem nikoho neinformovala, ani jsem neměla čas na podrobnější prověřování.“

Zastavily se před Strazzovou pracovnou a nahlédly dovnitř.

„Můžu začít s tím prověřováním,“ nabídla se Peabodyová.

„Pusťte se do toho a spojte se s elektronikáři. Už tu zjevně byli a odnesli si Strazzův počítač i komunikační centrálu. Chci se tu porozhlédnout.“ Eva se podívala na náramkový počítač. „Za chvíli zavolám Strazzovým rodičům. Musíme se pokusit o další rozhovor s Daphne Strazzovou a zjistit, jestli chce kontaktovat svoje poručníky.“

„Určitě má kámošku,“ upozornila ji Peabodyová. „Nejspíš bude na seznamu hostů. Každý nějakou má.“

Eva cestou do pracovny přikývla, ale věděla, že Peabodyová nemá tak úplně pravdu. Ona sama žádnou kamarádku dlouho neměla. Až Mavis Freestoneovou. Prožila dvě desetiletí svého života, aniž by měla někoho natolik blízkého, že by ho považovala za přítele.

Letmá prohlídka Strazzovy pracovny dodala váhu diagnóze Peabodyové, že Strazza byl posedlý pořádkem. Všechno v místnosti bylo dokonale zorganizované. Veškeré zásuvky i dvířka zamčené. Roarke nebo McNab – nebo oba – zámky a kódy obešli, a tak si Eva sedla do Strazzova zakázkového koženého křesla a prohrábla se jeho stolem.

Do místnosti vtančil McNab v kostkovaných vzdušných botách. Plavé vlasy měl stažené do ohonu a boltce plné třpytivých kroužků. Na sobě tričko s divoce se kroutícím Elvisem a safírově modré pytlavé kalhoty s půl tuctem smaragdových a rubínových kapes.

„Nazdárek, Dallasová, ranní ptáče. Jenom jsem vám chtěl říct, že jsem pozval tým, aby si odvezli ty zamordovaný androidy. Jsou tu i nějací nehumanoidní domácí roboti. Podíváme se na ně, ale moc od toho nečekám. Sbírám videofony, počítače a tablety. Peabodyová říkála, že máte jejich tablety z ložnice.“

„Jeho je zaheslovaný, její ne.“

„To odpovídá tomu, co zjišťujeme i my. Zásuvky u stolu měl na otisk palce. I skříňka s kancelářskými potřebami byla zakódovaná, stejně jako támhle koupelna.“ Trhl palcem za sebe. „Kdo si zakóduje záchod u kanclu?“

„Zřejmě mrtvý Strazza.“ Eva vzhlédla a trhla sebou. „Můžete tu věc vypnout?“

McNab se rozhlédl. Po pohledném obličejí se mu rozlil zmatený výraz. „Jakou věc?“

„Tu věc na vašem kostnatém hrudníku. Rozptyluje mě to.“

Podíval se na Elvise a zazubil se. „Jo, jasně. Já zapomněl.“ Ťukl prstem na Elvisovy boky. Dávno mrtvý král znehybněl uprostřed zhoupnutí.

„Každopádně jsme se dívali na ty tři sejfy včetně toho ve skřínce v mužském brlohu v přízemí. Všechny jsou vybrány... a všechny někdo otevřel s kódama. Vypadá to, že je pachateli prozradila jedna z obětí.“

„Strazza. Je celkem jasné, že jeho žena je neznala.“

„Jasně. Loupežnej a znásilňovačskej vrah se neobtěžoval s elektronikou, nebo přinejmenším tu zůstala fůra nejmodernější a přenosný techniky. Roarke říká, že tu jsou prázdná místa, odkud mohlo zmizet nějaký umění.“

„Vytáhneme si informace z pojistky a zkontrolujeme to. Umění, šperky, hotovost, která mohla být v trezorech. Pasy a identifikační průkazy, kreditky a informace o účtech. To všechno se může hodit, pokud s tím umíte zacházet. Žádné pasy ani průkazy jsem tu zatím nenašla.“

„Info o financích zkusíme najít na počítačích. Taky se mrkneme na bezpečnostní systém, ale platí tam to samý co u do-

mácích androidů. Ten, kdo je rozmlátil, ví, jak něco rozmlátit. A odnesl si harddisk.“

„Vy si promluvte se stroji.“ Eva se zvedla z křesla. „Já si pohovořím s lidmi.“

„Děláme, co umíme. Hele, sluší vám to.“

Eva přimhouřila oči. „Co jste říkal?“

„Nic osobního.“ Doslova ztuhl. „Jenom takový postřeh, poručíku.“

„Sluší jí to, že ano?“ ozval se vesele Roarke, který se právě vynořil za McNabem, a poplácal McNaba po rameni. „Zvlášť když uvážíme, že je vzhůru čtyřiaadvacet hodin. Tým z patologie odnesl tělo, a jelikož venku svítá, strážníci odřízli časné ranní čumily.“

„Dobře.“ Probodla McNaba pohledem. „Došla vám práce, detektive?“

„Pořád je co dělat,“ zamumlal McNab a zmizel.

Roarke vešel dovnitř a položil dlaně na Eviny boky. „Opravdu ti to sluší.“

„Nemám sajrajt, kterým se smývá jiný sajrajt.“ Poklepala si na tvář.

„Ještě s tím pár hodin přežiješ.“ Políbil ji na tutéž tvář, které se předtím dotkla, a pak na druhou. „Odvezu tvoje šaty, protože potřebuju zajet domů a taky se převléknout. Tvůj vůz stojí před domem.“

„Díky. Myslím, že ji ovládal.“

„Mluvíš o Strazzových a jejich vztahu?“

„Jo. Všechny její věci mají volný přístup, jeho jsou zakódované. Stejně tak jeho prostory včetně záchodu u pracovny. Její šatna je zrcadlovým obrazem jeho. Myslím, že jí vybíral oblečení. Uvědomuju si, že ty taky vybíráš většinu mého,“ dodala rychle. „Ale... sedí mi. A i když najdu v zásuvce sexy holčičí prádélko, nezkoušíš to na mě jako na šlapku.“

„Teď jsi navedla moje myšlenky zajímavým směrem.“

„Záleží ti na mně. Dejme tomu třeba moje boty jsou podle módy, což jde úplně mimo mě, ale jsou pevné, pohodlné,

vhodné na chůzi a na honění padouchů. To je něco jiného než mi plnit šatník, abych musela nosit, co chceš ty.“

„V to rozhodně doufám.“

„Nesnáším nákupy. Ty je z nějakého důvodu považuješ za zábavné. Ona v tomhle domě neměla žádný prostor. Prostor, který by mohla považovat čistě za svůj.“

„Toho jsem si všiml.“

„Tys ho pro mě udělal. A tady? On má druhé patro, tuhle pracovnu, něco jako mužský brloh v přízemí, aspoň podle McNaba. Ona nic, nic není jenom její. Možná to tak chtěla, možná se jí líbilo, že ji někdo ovládá. Některým to tak vyhovuje. Ale...“

Odvrátila se a obešla místnost.

„Myslíš si, že ne.“

„Ještě si nic nemyslím. Víím jen, že na osobním tabletu má věci, jako kdyby byla zaměstnankyně. Seznam povinností a menu. Žádné fotky, žádné vzkazy přátelům, poslané ani přijaté. Přišla o rodiče jako devítiletá, ale na tabletu ani nikde v domě není nic, co by jí je připomínalo. Ani lidi, kteří ji vychovali. Mají dceru zhruba v jejím věku. Kamarádily se, nebo spolu bojovaly?“

„Co ti cokoliv z toho sdělí o útoku a vraždě?“

„To nebudu vědět, dokud to nezjistím.“ Opřela se o stůl. „Na nočním stolku měl pilulky na erekci, což není překvapivé u muže dvakrát staršího než jeho žena. A hedvábnou pásku přes oči a provaz.“

„Trochu sexuálního svazování mezi ochotnými partnery taky není zrovna překvapivé.“

„Pokud je ta ochota oboustranná,“ souhlasila Eva. „On má v koupelně kompletní lékařskou výbavu, a to taky není neočekávané u doktora. Ani mě nepřekvapuje, že ji měl v nóbl lékařské tašce s iniciálami a se zámkem, který jsem překonávala skoro deset minut.“

„Jsem na sebe hrdý. Ale deset minut?“ Roarke zavrtěl hlavou. „Potřebujeme víc trénovat, poručíku.“

„Je tam plno věcí... lahvičky, pilulky, injekce. Nechám všechno analyzovat, jenom abych byla důkladná. Potřebuju mluvit s právníkem oběti a s pojišťovnou. Musím doufat, že elektronikáři všechno vytáhnou přímo z počítačů, ušetřilo by mi to čas a trable.“

„Myslím, že se na to můžeš spolehnout.“

„Dobře, takže prozatím nechám dům technikům a vyrazím. Podívám se na seznam hostů, co za večírek tu pořádali. Proklepnu zaměstnance z večírku, zastavím se v nemocnici, jestli nedostanu něco víc z Daphne Strazzové a... tak dále. Omlouvám se za klidnou neděli doma.“

„Podle mě ani jeden nemůžeme za to, že jsme na ulici málem přejeli nahou ženu v šoku.“

„Jo, ale jenom jeden z nás je polda.“

„A díkybohu za to.“ Tentokrát ji políbil náruživěji. „Auto máš před domem, stejně jako já. Později během dne možná zajdu za elektronikáři.“

„Protože tě práce s počítači baví jako nakupování.“

„To baví.“ Poklepal jí prstem do dolíčku na bradě. „Zatím se postarej o mou policistku.“

Když odešel, Eva si znovu sedla, aby informovala příbuzné.

Zapisovala si poznámky, prověřovala, zkontrolovala stav Daphne Strazzové – je pod mírnými sedativy a klidně spí. Žádné návštěvy.

Pustila se do seznamu hostů, který zkopírovala do náramkového počítače, a vymyslela systém pro první polovinu jmen.

A našla Peabodyovou, která právě v přízemí prohledávala mužský brloh.

„Napadlo mě, že se mrknu do osobnějších prostor,“ řekla Peabodyová.

„Dobrý nápad. Máte něco?“

„Zase je tady všechno dokonale zorganizované, takže když něco není, bije to do očí. Myslím, že pár věcí chybí. Vidíte, že oběť měla řadu cen a fotek, nebo snímků s důležitými oso-

bami. Ale ať bylo cokoliv tady na tom podstavci, je to pryč, a tamhle na policích je taky pár prázdných míst. Vidíte, jak je všechno utříděné? Mezi všemi věcmi jsou stejné vzdálenosti. Až na skleněnou plaketu a zarámovanou fotku ze svatby.“

„Rozumím. Něco mezi nimi bylo, stejně jako mezi tím vážně ošklivým pohárem a tím druhým vážně ošklivým pohárem.“

„Jo. Můžeme se dohadovat, že se to vrahovi líbilo. Neobtěžoval se odnést dejme tomu tenhle přehoz... ruční hedvábnou batiku, která nejspíš stála několik tisíc. A tahle lampa je pravý Terrezio. To je zhruba deset táců.“

„Za lampu?“ Eva se užasle podívala na trojúhelníkovitou zlatou základnu a trojúhelníkovité stínidlo s bílými a zlatými skleněnými panely. „Fakt?“

„Fakt. Víím to, protože jsem s Mavis a Nadine šla minulý týden na jednu nóbl aukci a Nadine si jednu koupila. Tu svoji získala za osm a půl a líbí se mi mnohem víc než tahle, ale...“

Eva ještě užasleji zatřepala rukou. „Nadine dala za lampu osm a půl tácu?“

„Má velký nový byt, který potřebuje zařídit.“

„Jak to, že se přátelím s kteroukoliv z vás? Jak je to možné?“

„Ta její je moc pěkná, ne tak křiklavá jako tahle. Každopádně byla zábava dívat se na všechny ty věci a některé jsem si taky vybrala... jenom v duchu, ne že bych je opravdu kupovala. Doslova jsem se bála něčeho se dotknout. Jenom chci říct, že je tu plno věcí, které stojí majlant a dají se snadno odnést. Je to zatraceně divná loupež, když tu zůstalo zboží za desítky tisíc a mrtvola.“

„Někteří se specializují. Přišla jste pro šperky, nebo elektroniku. Kolik lidí se podívá na tuhle lampu a pomyslí si, že má cenu deseti táců? Ale máte pravdu, je to zatraceně divná loupež, jestli byla opravdu cílem.“

Eva se zamračila na prázdné místo na polici. „Prošel se tu a vzal si, co se mu zalíbilo, kromě toho že vybilil trezory. Možná je to divné, možná to je jenom vrtoch. Zbytek pro-

zatím necháme technikům. Na seznamu hostů ze včerejšího večera byla primářka chirurgie ze St. Andrew's a její manžel. Nejdřív zajedeme za nimi, pak do nemocnice a budeme pokračovat.“

Peabodyová zvedla kabát a začala si omotávat kolem krku mílovou šálu. „Příbuzné jste informovala?“

„Rodiče oběti, ano.“ Eva si cestou z domu nasadila čepici s vločkou. „Oba to šokovalo. Trochu slz, hodně otázek. A myslím, že taky něco jako emocionální odstup.“

Když ji ovanul první poryv studeného větru, připomněla si, jak zatracená zima venku je. Vykročila rovnou k autu, příhodně zaparkovanému hned u obrubníku. „Obou jsem se zeptala, kdy naposledy viděli svého syna nebo kdy s ním naposled mluvili.“

Nastoupila, zapnula topení a vyhřívání sedadel. „Kafe,“ řekla Peabodyové. „Naprogramujte nám kafe.“

„To nemusíte říkat dvakrát.“ Peabodyová okamžitě natukala objednávku do palubního AutoChefa: dvě kávy, jednu černou, druhou s mlékem a cukrem.

„Otec mi řekl, že viděl Strazzu před třemi lety, když přijel do New Yorku na lékařskou konferenci.“

„To je dlouhá doba mezi návštěvami.“

„Jo, a když jsem trochu zatlačila, vylezlo z něj, že si zašli jenom na oběd. Strazza mladší měl hodně práce, bla bla. Matka odhaduje, že ho naposled viděla před pěti lety.“

„Ale... jak je to dlouho, co se Strazza oženil?“

„Tři roky. Ani jeden z rodičů nedostal pozvání. Ani jeden se nesetkal s manželkou. Když jsem znovu trochu zatlačila, tak mi matka přiznala, že jim tehdy zavolala, jestli může přijet do New Yorku strávit s nimi trochu času, vzít nevěstu na oběd, nebo cokoliv. Prý měl moc práce.“

„To je docela drsné.“

„Možná byli mizerní rodiče. Možná ho jeden nebo druhý zneužíval nebo zanedbával. Možná byl mizerný syn. Těžko říct. Ale oba přiletí do New Yorku, nechají všeho, co mají roz-

dělané, aby se na něj podívali a aby se seznámili s jeho vdovou. Kloním se spíš k tomu, že byl mizerný syn, dokud mě něco nepřesvědčí o opaku.“

„Je to smutné. Já vím, že teď vídám svoje rodiče a rodinu jen dvakrát do roka, ale mluvíme spolu každý týden. Totéž platí pro McNaba a jeho rodinu.“

„Řekněme, že byl mizerný syn i manžel. Pokud ano, je docela pravděpodobné, že stál za houby i v jiných oblastech.“

Peabodyová sevřela v dlaních kávu. „A ta loupež je jenom zástěrka. Někdo chtěl, aby Strazza zemřel.“ Jelikož jí to připadalo velice pravděpodobné, sama pro sebe kývla. „Ale proč potom mlátit a znásilňovat manželku?“

„Aby týral Strazzu, možná aby mučil jeho ženu. Možná se vrahovi líbí bít a znásilňovat ženy. Podíváme se na podobné zločiny.“

Kafe, pomyslela si Eva, potěšená, že je doprava dost řídká na to, aby si užívala řízení o několik bloků dál k bytu doktorky Lucy Lakeové a doktora Johna O'Connora.

Zbytek kávy dopila, když parkovala před působivě zrekonstruovaným domem. Těšila se, jak ke kofeinové vzpruze přidá ještě potěšení z toho, jak setře vrátného v zelené livreji.

„Netěšte se,“ ozvala se Peabodyová, která Evě četla myšlenky. „Dívala jsem se. Ten dům patří Roarkeovi.“

Eva lehce zklamaně sáhla po klice, ale to už jí vrátný otvíral dveře. „Poručíku Dallasová, jak vám dnes mohu pomoci?“

Eva si připomněla, že spolupracující vrátný šetří čas, i když to není taková zábava. „Potřebujeme mluvit s doktorem Lakeovou a O'Connorem.“

„Pojďte z té zimy. Zavolám jim a řeknu, že jste tu vy a detektiv Peabodyová.“

Odvedl je do elegantní vstupní haly ve stylu art deco. Velice mírně to tu vonělo po granátových jablcích.

3. kapitola

S polupracujícím vrátnému netrvalo ani dvě minuty, než se spojil s bytem obou lékařů, vyřídil jim vše potřebné a obrátil se zpátky k Evě.

„Byt 1800,“ řekl a odvedl je k výtahu. „Očekávají vás.“

Jelikož byl tak zatraceně ochotný, Eva si ho změřila pohledem. „Lakeová a O’Connor. Vaše dojmy?“

Vrátný se podrbl na hlavě, patrně zvažoval občanskou povinnost proti pracovní etice. „No, v tom bytě jsou už asi deset let. Já tu pracuju dvanáct. Jsou to doktoři, takže často mívají služby pozdě do večera nebo od časného rána. Skoro po každé ale s člověkem prohodí pár slov. Mají dvě dospělé děti a pár vnoučat. Pravidelně sem chodí na návštěvu. Nikdy jsem s nimi neměl žádné potíže. Před pár lety, když můj kluk spadl ze vzdušného prkna na hlavu a byl dva dny v nemocnici, se na něj oba zašli podívat. To o lecčem vypovídá.“

„Dobře. Byl jste tady, když se vrátili včera večer domů?“

„Přišel jsem v šest ráno. Od půlnoci do šesti tu máme androida Denisu. Teď je ve skladu, jestli ji chcete zapnout. Nebo můžu zavolat Petovi domů. Ten měl večerní směnu.“

„Zatím s tím počkejte. Díky.“

Vyjely plynulým a požehnaně tichým výtahem do osmnáctého patra.

„Ta budova je celý Roarke,“ poznamenala zamyšleně Peabodyová. „Starosvětská elegance s moderní efektivitou. Opravdu něco vypovídá o lidech, když se jdou podívat na dítě vrátného.“

„Možná. Uvidíme, co o sobě vypovědí sami.“

Osmnácté patro bylo stejně tiché jako výtah. Zde se ve vzduchu vznášela nepatrná vůně nějakých bylinek, možná rozmarýny.

Byt číslo 1800 byl v západním rohu. Dvojkřídle dveře se otevřely, jakmile Eva zazvonila.

Žena, která je přivítala, byla celá kulatá – její tělo, obličej, a dokonce i účes z bleďě plavých vlasů. Měla na sobě jasně modré kalhoty a výrazně potištěný top pod naškrobenou bílou zástěrou. „Poručíku, detektive, pojďte dál. Manžel dělá u vás. Seržant Tom Clattery z jedna jedna trojky. Dvaadvacet let. A počkejte, až mu řeknu, kdo se tu dneska ráno zastavil. Posadte se.“

Hospodyně dál klábosila, zatímco je odváděla do obývacího pokoje zútulněného dlouhým, úzkým elektrickým ohněm vestavěným do protější stěny. „Daly byste si kafe? Je čerstvé, protože doktoři právě dojírají snídani. Ještě jsem nepoznala poldu, který by odmítl kafe.“

„Nechtěly bychom porušit tradici,“ odpověděla Peabodyová stejně vesele. „Pro poručíka černou, pro mě s mlékem a cukrem.“

„Takže dvakrát. Posadte se a udělejte si pohodlí. Doktoři hned přijdou.“

Odešla jako veselá kulička ve statných černých botách.

„Je to tu domácké,“ poznamenala Peabodyová. „Doktorský pár ve velkém bytě v nóbl domě na Upper East, ale je to tady domácké. Někdo tu vyšívá,“ dodala a poklepala na jeden z hromady polštářů, poházených po pohovkách a křeslech. „A vážně dobře.“

Eva připouštěla, že pohovka, do které krásně zapadne pozadí, je opravdu domácká. To platilo i o zarámovaných fotkách s dětmi v různém věku, z dovolené, ze svátků. Ale měla natolik vycvičené oko, aby zaznamenala významná umělecká díla na stěnách a elegantní lesk několika důmyslně rozmístěných starožitností.

Takže domácké, jistě, ale se základnou dobře zajištěného bohatství.

Manželé přišli společně. Ona byla vysoká a štíhlá, s nakrátko ostříhanými tmavými vlasy kolem obličeje s ostrými rysy a hluboko posazenými očima, spíš šedivými než zelenými. Dokonalá pleť o stupeň tmavší než káva s mlékem, jakou milovala Peabodyová. Nesla svůj věk – podle oficiálních údajů třiašedesát let – stejně stylově jako ocelově modrý kostýmek.

On byl vyšší a štíhlejší, s hustým černým obočím a bystřímá modrýmá očima. Černé vlasy mu na spáncích prokvétaly stříbrnými nitkami, stejně jako úzká bradka. Kouřově šedý oblek se vhodně doplňoval s jejím.

Eva si pomyslela, že nejen jejich zevnějšek, ale i řeč těla vypovídá o jednotě.

Lakeová položila manželovi ruku na loket a pokročila dopředu. „Poručíku, detektive. Alice poznala vaše jména. Jste z oddělení vražd. Nejde o naše děti.“

Než Eva stačila promluvit a uklidnit je, ozval se O'Connor. „Spojili jsme se s nimi, jakmile nám zavolal Greg. Víme, že jsou všichni v pořádku. Kdo není?“

„Anthony Strazza.“

Lakeová dlouze vydechla a posadila se. „Viděli jsme ho včera večer na večírku u něj v domě. To samozřejmě víte.“ Zhluboka se nadechla a znovu vydechla. „Byli jsme tam zhruba do jedenácti. Johnny?“

„Ano, zhruba do jedenácti.“ Sedl si vedle ní. „Odcházeli jsme jako první. Dnes ráno mám nějaké pochůzky a Lucy zase jednu schůzku.“

„Mám ji přeložit?“

„Tohle by nemělo zabrat dlouho,“ odpověděla Eva.

„Já...“ Odmlčela se, když Alice přijela s vozíkem s kávou. „Alice, spojila byste se s mou kanceláří? Ať Karl o hodinu posune mou ranní schůzku.“

„Hned to udělám, nebojte. Tady je černá káva pro vás, poručíku. A tady je vaše, detektive. Naliju vám druhý šálek,“ dodala směrem k oběma lékařům a začala je obsluhovat. „Budu

v kuchyni, kdybyste něco potřebovali. Nebojte se,“ zopakovala a odešla.

„Někdo by nám zavolal,“ Lakeová se podívala na manžela, „kdyby se po našem odchodu Anthonymu během večírku něco stalo.“

„Byl zabit až po něm.“

„Nechápu, jak... Panebože, Daphne. Jeho žena.“ Lakeová si přitiskla dlaň k srdci a zpola se zvedla. „Ta je taky mrtvá?“

„Je v nemocnici,“ odpověděla Eva. „Ve vaší nemocnici.“

„Její stav?“ zeptal se O'Connor a vytáhl z kapsy videofon.

„Počkejte s hovorem do nemocnice. Právě jsem ji kontrolovala. Je stabilní, pod lehkými sedativy.“

„Kdo je ošetřující lékař?“

„Doktor Delroy Nobel.“

Napětí z O'Connorova obličej se rozplynulo a manželka ho pohládila po stehně. „V tom případě je ve skvělých rukou,“ řekla. „Povíte nám, jaká má zranění? Pro Anthonyho nic udělat nemůžeme,“ dodala.

„Podrobnosti si budete muset zjistit od Nobela, ale můžu vám sdělit, že paní Strazzová byla tělesně a sexuálně napadena.“

„Znásilněná.“ Lakeová nesklopila oči, ale ztuhl jí pohled.

Eva si pomyslela, že si stejně zjistí podrobnosti, a tak jim je řekla rovnou sama. „Krátko po druhé hodině ranní byla paní Strazzová nalezena v blízkosti svého domu. Chodila po ulicích, nahá a v šoku. Utrpěla řadu pohmožděnin a řezných ran a byla podchlazená. Doktor Nobel ji stabilizoval. Vyslechla jsem ji. Její paměť je nesouvislá, ale uvedla, že někdo byl v hlavní ložnici, kam s manželem vešla po odchodu posledních hostů. Doktor Strazza byl spoután a paní Strazzová opakovaně znásilněna a bita.“

„Viděla, kdo to udělal?“ O'Connor položil dlaň na manželčinu ruku.

„Nedokázala popsat ani identifikovat útočníka a v danou chvíli byla příliš rozrušená, než aby mohl pokračovat výslech. Během útoku přišel doktor Strazza o život. Paní Strazzová

utrpěla ránu do hlavy. Musím se zeptat – pro pořádek –, jestli můžete dokázat, v kolik hodin jste se vrátili domů a kde jste byli mezi půl dvanáctou a druhou hodinou ranní?“

„Odešli jsme zhruba v jedenáct, jak jsme říkali.“ O’Connor si promnul spánek. „Doma jsme mohli být před půl dvanáctou. Vlastně myslím, že jsme dorazili už před čtvrt. Jsme prakticky sousedé. Bezpečnostní záznamy to potvrdí a taky potvrdí, že jsme pak už neopustili dům.“

„Nevadí vám, když se na ně podívám?“ zeptala se Peabodyová. „Jen abychom to měli vyřízené.“

„Jen se podívejte. Alice vám je ukáže.“ Lakeová kývla hlavou ke kuchyni. „Někdo vnikl do jejich domu?“ zeptala se, když Peabodyová odešla. „Měla jsem dojem, že ho mají dobře zabezpečený.“

„Probíhá vyšetřování. Jaký byl váš vztah s Anthonym Strazzou?“

„Byli jsme kolegové. Jsem jeho nadřízená.“

„Stýkali jste se společensky?“

„Ano. To patří k tomu, že jsem jeho nadřízená. Anthony byl vynikající chirurg. Ortopedický chirurg. Jeho schopnosti nám budou velice chybět.“

„Jenom jeho schopnosti?“

„Neměla jsem s ním žádný problém,“ odpověděla opatrně a zdrženlivě. „Vážila jsem si jeho dovedností. Nebyli jsme přátelé, ale kolegové.“

„Bylo těžké s ním vyjít, Lucy,“ dodal O’Connor, když po něm střelila pohledem. „Není to žádné tajemství. S chirurgy se často těžko vychází.“ Stiskl manželčinu ruku. „Byl uznávaný a obdivovaný jako chirurg. Ale nebyl zvlášť oblíbený jako člověk.“

„Víte o někom, kdo ho vyloženě neměl rád?“

„Dost na to, aby ho zabil?“ Lakeová zavrtěla hlavou. „Napadá mě tucet lidí, kteří se s ním mohli pohádat a mohli ho v zápalu okamžiku praštit, ale vniknout mu do domu a zabít ho? Napadnout jeho ženu? Ne.“

Opřela se a znovu zavrtěla hlavou. „Ne. A Daphne mají lidi většinou rádi. Bylo by snadné jí pohrdat. Mladá, krásná manželka jako trofej, která se provdává za společenské postavení a peníze, ale ona do takového obrazu jednoduše nezapadá. Je ostýchavá, roztomilá a laskavá. Nepředvádí se, nevytahuje a nemá přílišné požadavky. Původně se přihlásila jako dobrovolnice na dětské oddělení a jednou týdně tam docházela, ale po několika měsících Anthony říkal, že to pro ni bylo příliš stresující.“

„A bylo?“

„Nevím. Vím jen, že během té doby přesvědčila řadu skeptiků. Je tichá, pamatuje si jména všech... včetně jejich dětí. Pořádá krásné večírky a svědomitě se účastní všech často únavných akcí vyžadovaných od lékařovy manželky. Neznáme ji příliš dobře – opakují, nejsme přátelé –, ale je mi sympatická.“

„Mně taky,“ potvrdil O'Connor. „Je to milá holka. A myslím, že se taky bojí.“

„Johne.“

„Lucy,“ odpověděl s lehkým podrážděním. „Ptala jste se, jestli ho někdo vyloženě neměl rád. Já. Nesnášel jsem ho. Byl studený, arogantní a egoistický. Někdo by ho označil za perfekcionista, což je u chirurga dobrá vlastnost. Já bych řekl, že přehnaně vyžadoval dokonalost. V tom je rozdíl.“

„Jo, to je. Vážím si vaší upřímnosti. Měl nějaké konflikty s kolegy, zaměstnanci, pacienty?“

„Konflikty ano, ale nic násilného,“ odpověděla Lakeová pevně. „Pracujeme ve stresu, každý den jde někomu o život. Vznikají konflikty. Obdržela jsem formální i neformální stížnosti na Anthonyho chování, na jeho postoj k ostatním lékařům, studentům na praxi, sestrám i sanitářům. Totéž ale platí pro řadu dalších lékařů.“

Eva změnila téma. „Říkáte, že většina lidí má ráda paní Strazzovou. Mohl někdo z těch, které znáte, špatně pochopit její vstřícnost a chtít od ní víc?“

„Románek?“ Lakeová povytáhla obočí. „Určitě ne. Věřte mi, že tyhle drby se v nemocnici šíří jako stepní požár. Zaleschla bych je.“

„Vraťme se k tomu večírku. Došlo k nějakým nepříjemnostem? Hádkám? Napětí?“

„Ne. Byl to krásný večer.“

„Víte, kdo ho zajišťoval?“

„Hm.“ Lakeová se zamračila. „Předpokládám, že Jacko. Vloni jsem se Daphne ptala, kterou firmu používá, protože ta, kterou jsem leta používala já, změnila vedení a o dost se zhoršila. Odpověděla, že Jacko. Poznala jsem i pár číšníků, protože jsme už taky párkrát využili jejich služeb.“

Peabodyová se vrátila. Eva zachytila její signál a uzavřela výsledk. „Děkujeme za váš čas,“ řekla a vstala. „Jestli vás ještě něco napadne, spojte se se mnou, prosím.“

Lakeová se zvedla. „Dejte mi, prosím, vědět, jak... kdy se budeme moct postarat o Anthonyho. Daphne možná bude v té oblasti potřebovat pomoc. Nebyli jsme přátelé, ale byla jsem jeho nadřízená.“

„Rozumím, ale jedou sem jeho rodiče, takže...“

„Jeho rodiče.“ Lakeová se zamračila. „Měla jsem dojem, že se od něho odřízli a nechtěli s ním mít nic společného.“

„Získala jsem jiný dojem, když jsem je informovala o jeho smrti. Kde jste přišla k tomu svému?“

„No... Anthony mi to říkal. Prý když se odmítl podřídit každému jejich rozmaru a přání, přestali s ním mluvit.“

Zajímavé, pomyslela si Eva. „A co jeho bývalá manželka?“

„Moc dobře jsem ji neznala. Držela si odstup a řekla bych, že byla trochu útočná. Ona... Anthony říkal, že se mu pokusila vybrat účty a že měla o románek víc, než byl ochoten tolerovat. Myslím, že utekla do Evropy. Nic z toho nemůžu potvrdit,“ dodala rychle. „Nezasahuji do osobních životů svých lidí, pokud neovlivňují jejich práci. Ale Anthony mluvil o rozvodu otevřeně a vzal si měsíční dovolenou, aby všechno vyřešil. Nechápu, jak to souvisí s vaším případem.“

„Informace jsou vždycky cenné. Ještě jednou díky.“

Peabodyová počkala, dokud nebyly mimo doslech. „Domů dorazili v jedenáct hodin třináct minut. Aktivovali zámky a u dveří se pak nic nedělo, dokud přesně v sedm nedorazila Alice. Mimochodem, zbožňuje je. Trochu jsem si zašfourala. Je jako jejich rodina, tak se navzájem berou. Pracuje u nich skoro třicet let. Její dojmy ze Strazzy nejsou tak přátelské. Nemůže říct, že by ho znala, ale občas se objevil na nějakém večírku a tak. Měl rád, když lidé zůstávají na svých postech, nebo na takových, které pro ně považoval za vhodné, aspoň podle Alice. Žádné klábosení se zaměstnanci. Nepodezříváte je.“

„Nemyslím, že by se O'Connor vyplížil z domu, vnikl k nim a pustil se do jeho manželky. Bylo vidět, že je mu sympatická. Chová k ní otcovské city. Taky nemyslím, že by zabil Strazzu a pak se prošel po domě a bral věci. Ale vykreslili mi celkový obrázek. Nejdřív se zastavíme v nemocnici. Zaručuju vám, že ti dva doktoři dorazí chvíli po nás.“

„Jaký je ten obrázek?“

„Strazza byl kretén, neoblíbený, byť ostatní uznávali jeho schopnosti. A pravděpodobně byl taky pořádný lhář. Tvrdil, že ho rodiče odřízli, čemuž nevěřím, a že jeho bejvalka až moc zahýbala. Chlápek jako Strazza by jí netoleroval ani jednoho milence. Promluvíme si s první ženou i s rodiči, abychom si k obrázku přidaly další detaily.“

„Nesnáším, když je oběť kretén.“

„Stává se to.“

„Jo, stává. A rozšiřuje to počet podezřelých.“

„Možná. Večírek patrně zajišťovala firma Jacko. Zkontrolujte to a sežeňte seznam zaměstnanců.“

„Hned to bude.“ Peabodyová vytáhla videofon a Eva zatím jela do nemocnice.

Dva hrnky kávy pomohly, ale Eva uvažovala, jestli by si nemohla sehnat dávku čistého kofeinu. Byla to přece jen nemocnice. Nesnášela injekce, ale pořádnou, silnou vzpruhu by vydržela.

Odznakem si zjedнала přístup na pohotovost a po jistém váhání ze strany recepční získala oddělení a číslo pokoje, na který přesunuli Daphne. Přešly s Peabodyovou na příslušnou recepci a znovu vytáhly odznaky.

Jo, injekce by bodla.

„Musím se spojit s doktorem Nobelem,“ řekla jí sestra.

„To mi nevadí, ale my zatím půjdeme do jejího pokoje. Kudy? Jinak tu budu pochodovat s odznakem a zbraní, dokud nenajdu strážníka u jejích dveří.“

„Touhle chodbou a doprava. Má číslo 523.“

„Díky.“

„Nevím, jestli bych chtěla pochodovat,“ poznamenala Peabodyová, když vykročily chodbou.

„V těch holčičích botách bych vám to ani nedoporučovala.“

„To nejsou holčičí boty.“

„Jsou růžové a mají chundelatý vršek. To je definice holčičích bot.“

Uviděla strážníka, který seděl před číslem 523 na židli a něco hrál na náramkovém počítači. Když uslyšel zvuk jejích neholčičích bot, uklidil počítač a postavil se do pozoru.

„Poručíku, dovnitř a ven chodili jen zdravotníci. Sestra ji kontrolovala zhruba před deseti minutami. Je vzhůru.“

„Dobře. Pohov, strážníku. Pošleme vám sem střídání.“

Eva s Peabodyovou vešly dovnitř.

Daphne ležela na posteli a měla lehce zvednutou horní polovinu těla. V obličeji měla téměř normální barvu a ošetření ji zbavilo značné části otoků a podlitin. Prázdně zírala z okna, dokud jí Eva nevstoupila do zorného pole.

Daphne zamrkala. „Já... vás znám.“

„Jsem poručík Dallasová. Přivezla jsem vás sem.“

„Ano. S tím mužem. Má modré oči. Pamatuji si jeho modré oči.“

„Na ty se dá těžko zapomenout. Tohle je moje kolegyně, detektiv Peabodyová.“

„Ach.“ Daphne přenesla pohled. „Dobrý den.“

„Paní Strazzová,“ oslovila ji Eva, „s lítostí vám musím sdělit, že váš manžel byl dnes časně ráno zabit.“

Daphne na ni nepřestávala civět. „Zabit? Ale je hodně významný.“

„Jeho tělo jsme objevili v ložnici, kde jste byli napadeni.“

Daphne se nehýbala, ale zrychlil se jí dech. Monitor zapípal rychleji. „Ale...“ Otočila hlavu a vytřeštěnýma, suchýma očima se zadívala k oknu. „Nebyla jsem mrtvá. Myslela jsem... Manžel je mrtvý.“

„Upřímnou soustrast, paní Strazzová,“ řekla Peabodyová.

„Manžel je mrtvý. Stalo se něco hrozného. Víte, co se stalo?“

„Víte to vy?“

Daphne zavřela oči. Ruce nechávala položené na bílém povlečení, jako kdyby spala. „Jako kdybych se dívala přes závěs. Na některých místech je průhledný a já vidím skrz. Na jiných je hustý a já nic nevidím. Mám pocit, jako kdybych mohla odletět, prostě odletět pryč.“ Znovu oči otevřela. „Vznáším se?“

„To je těmi léky.“

„Je to hezký pocit. Připadám si svobodná. Manžela nevidím přes závěs, ani když se vznáším. Nevidím, co se mu stalo. Možná není mrtvý. Je hodně důležitý. Je velice silný. Je to velmi šikovný chirurg. Je...“

„Je mi líto,“ přerušila ji Eva. „Identifikovala jsem jeho tělo.“

„Jeho tělo,“ zašeptala Daphne.

„Co jste viděla? Co si pamatujete?“

„Dábla. Ale není to ďábel. Je to muž. Jak může být ďábel muž? Myslím, že muž může být ďábel.“

„Jak ten ďábel vypadá?“

„Má červený obličej, sytě červený, a tady malé růžky.“ Dotkla se horního okraje čela. „Má příšerný úsměv. Myslím, že má červené oči, ale pak mi zase připadají žluté. Blikají

světla, červená a žlutá. Někdo křičí. Někdo se směje? Anthony? Ne, manžel se nesměje. Nekřičí. Nemůžu dýchat. Nemůžu dýchat.“

„Ale můžete.“ Daphne se prudce posadila a Eva jí položila dlaň na rameno. „Můžete dýchat. Nikdo vám teď neublíží.“

„Ale bolí to. Bolí.“ Z vytřeštěných očí se jí vylily slzy. „Nemůžete jít pryč, protože vás vždycky přivede zpátky. Měla jsem sex s ďáblem a pálí to, trhá mě to. Nechci. Já nechci.“

„Teď se vás nemůže dotknout.“ Eva spustila opěradlo postele a sedla si k Daphne. „Tady se k vám nedostane.“

„Najde mě.“ Daphne sevřela Evinu paži, přitáhla se k ní do sedu a divoce se rozhlédla po místnosti. „Najde mě. Najde mě všude.“

„Nenajde, nebojte se.“

„Vybral si mě. Jsem ďáblova děvka. Bolí to, když ze mě dělá svoji děvku. Pálí to. Červeně to žhne a pálí to.“ Tvrdě sevřela Evinu ruce a zašeptala: „Když škemráte, když se bráníte, zařídí, aby to bolelo víc.“

„Tady jste v bezpečí.“

Daphne se zhroutila zpátky na postel. Po tvářích jí stékaly slzy. „Nikde nejsem v bezpečí.“

Do pokoje vběhl Del. „Hej, ustupte,“ vyštěkl na Evu a něžně položil Daphne dlaň na mokrou líc. „Už je to dobré. Všechno je v pořádku. Vzpomínáte si na mě?“

Daphne otevřela oči a zahleděla se na něj. „Jste lékař. Ošetřoval jste mě.“

„Přesně tak. Chci se na vás zase podívat, ano? Zjistit, jak si vedete.“ Ohlédl se ke dveřím, kterými právě vstoupila sestra. „A tohle je Rhoda. Pomůže mi s vyšetřením.“

„Musíte se mě dotýkat?“

„Slibuji, že budeme opatrní.“

Rhoda se s úsměvem přiblížila k posteli. „Doktor Nobel je zlatíčko.“

„Ále,“ mávl rukou.

„Postaral se o vás a bude se o vás starat i dál.“

„Jestli přijde ten ďábel...“

„Policie ho sem nepustí. A doktor Nobel taky ne.“

Del se ohlédl na Evu. „Dejte nám minutku.“

Eva vyšla na chodbu a začala přecházet sem a tam. „Zavolejte sem nového strážníka.“

„Už je na cestě. Myslela jsem si, že za daných okolností bude lepší žena.“

„Jo, jo, dobře. Nepředstírá to.“

„Nepředstírá. Halucinogeny?“

„Uvidíme, co řekne Nobel. Dělalí jí toxikologický rozbor. Třeba měl masku nebo byl nalíčený, aby vypadal jako ďábel. Zkuste najít přepadení, vraždy, znásilnění nebo vloupání, kde se pachatel převlékl za ďábla.“

„Pustím se do toho. Ale ty oči... Červené, nebo žluté?“

„Mohl si je obarvit. Mohl si přinést vlastní světelnou show, červená a žlutá blikající světla, aby zesílil její trauma a zmatek. Nebo se z toho zhroutila a prostě to tak vnímala.“

„Jo. A ten zářící červený penis... Dají se sehnat kondomy, které různě svítí, třpytí se nebo...“

„Já znám kondomy, Peabodyová. Třeba viděla jeho ruce. Pokud neměl rukavice, mohla by nám říct jeho rasu. Musíme...“

Zarazila se, když z pokoje vyšel Nobel.

„Nemůžu vám dovolit, abyste na ni teď tlačily. Je slabá a křehká.“

„Já na ni netlačila. Není to moje první oběť znásilnění. Musela jsem ji informovat, že Anthony Strazza byl zavražděn.“

„Zavražděn?“ Del couvl. „Je mrtvý?“

„To se stává, když vás někdo zavraždí.“

„Kristepane.“ Del si promnul zátylek a zavřel oči. „Panebože.“

„Vzpomíná si na útržky, ale všechny se točí kolem ďábla. Co toxikologie?“

„Byla čistá.“ Del syčivě vydechl a otevřel oči. „Žádné nelegální látky, žádné drogy. Žádná DNA útočníka. Zaizoloval se,

parchant.“ Del podruhé syčivě vydechl a sevřel si kořen nosu. „Ani pro mě to není první oběť znásilnění, ale sebralo mě to. Bože, Strazza. Potřebuju kafe. Denní místnost je tamhle.“

Otočil se a vykročil.

„Byl jste vzhůru celou noc?“

Del pokrčil rameny. „Na dvě hodiny jsem si zdříml. Zná mě nebo si mě pamatuje a důvěřuje mi, nakolik je toho schopná, takže tu musím být, dokud se její stav nezlepší.“

Kartou otevřel místnost, která nebyla tak odlišná od denní místnosti na oddělení vražd. I podobně páchla. Špatnou kávou a únavou.

„Dáte si něco?“

Eva se podívala na zchátralý AutoChef. „V žádném případě.“

Del se zlehka zasmál a ohlédl se na Peabodyovou, která rezolutně zavržela hlavou. „Tak jenom já. Povím vám, jak je na tom, a odpustíte mi lékařský žargon. Někdo ji zmlátil, znásilnil, škrtil ji, řezal, terorizoval a praštil do hlavy. Její mozek je v zásadě na šrot.“

„Myslím, že vašemu komplikovanému žargonu rozumím.“

„Prima.“ Hltavě se napil kávy, zašeptal „chvalte boha“ a znovu se napil. „Přidejte podchlazení. Její vzpomínky na události v tom domě musejí být zmatené a některé části chybějí. Některé možná budou chybět i nadále. Nejde jen o tělesné trauma – ránu do hlavy a hypotermii –, ale taky o emocionální odstínění. A když teď vím, že někdo patrně přímo před ní zabil jejího manžela, odhaduji, že ty vzpomínky odstínila opravdu silně a důkladně. Mozek zablokoval to, co nedokáže zvládnout.“

„Toho jsem si vědoma,“ odpověděla Eva vyrovnaně. „Nepotřebuju přednášky o traumatu. Jsem polda delší dobu, než vy jste doktor.“

Zadíval se na ni přes ohavný šedivý hrnek. „Já nevím. Poprvé jsem si hrál na doktora s Cassí Rowlingovou, když nám bylo šest.“

„To není povolání. To je úchylnost.“

„Šestiletý nemůže být úchyl.“

„Zárodek tam je.“

Znovu se zasmál. „Líbíte se mi. Neviděl jsem film a nečetl tu knihu. Dřív jsem na takové věci míval čas,“ dodal smutně. „Ale vyhledal jsem si vás. Vy budete Peabodyová?“

„Ano, těší mě.“

„Líbíte se mi čistě z našeho rozhovoru. Líbíte se mi, protože jste dopravila zraněnou ženu do nemocnice. Když jsem si vás obě prověřil, líbíte se mi ještě víc. Víím, že Daphne je u vás v dobrých rukou, ale nejdřív se o ni musím postarat já. Musí to tak být. Přidám další komplikovaný lékařský termín: je úplně v hajzlu. Pomůžeme jí, takže zesílí a zklidní se. Jenom vás žádám, abyste na ni zatím netlačily.“

„O kolik bude silnější a klidnější, až bude vědět, že ten parchant, který jí to udělal a který jí zabil manžela, je za mřížemi?“

„To je dobrý argument. Zkusíme to takhle. Oba budeme odvádět svoji práci. Já se vám pokusím trochu vyjít vstříc. A vy vyjdete vstříc Daphne.“

„S tím můžu souhlasit. U dveří necháme poldu. Měla by to vědět. Třeba jí to pomůže.“

„Strážník Marilyn Washová,“ řekla Peabodyová s pohledem na videofon. „Právě dorazila. Bude tu osm hodin, pak ji vystřídá Karen Lorenzová a po dalších osmi hodinách Zoey Russeová.“

„Samé ženy. Dobrý nápad.“ Del se podíval na náramkový počítač a nalil si ještě trochu kávy do hrnku. „Musím dát Daphne něco na uklidnění. Vyšetřování jí nedělá dobře. Nechte ji pár hodin v klidu, ano? Teď si stejně na nic jiného nevzpomene. Musím ji opatrně přimět, aby si promluvila s poradcem po znásilnění. A teď abych přidal ještě poradce pro žal ze ztráty.“

„Vím o jedné psycholožce, která by posloužila pro oboje.“

„Nechci nějakou...“

„Doktorku Mirovou.“

Z jeho obličeje zmizel obranný výraz. „Doktorku Charlotte Mirovou?“

„Ano. Námitky?“

„Nejenže nemám námitky, ale přímo za ni budu vděčný.“

„Spojí se s vámi. Domluvte schůzku. Jestli se některý z těch chybějících dílků uvolní, chci o tom okamžitě vědět.“

„Dozvíte se to. Sám se budu cítit mnohem líp, až ten parchant, který to udělal, bude za mřížemi.“

Eva na něj kývla a nechala ho hloubat nad dalším hrnkem příšerné kávy.

„Domluvte mi schůzku s Mirovou,“ řekla Peabodyová za chůze. „A zjistěte, kdo z ostatních detektivů zvládne nějaké výslechy. Zatím není pravděpodobné, že by to udělal někdo z hostů, ale musíme je prověřit. My si vezmeme na starost tu firmu.“

„Jdu na to. Počkejte, moment, mám něco u podobných zločinů.“ Peabodyová popoběhla, aby dohonila Evu, a přitom se dívala na displej. „Dvoje napadení, znásilnění a zbití. Doma, stejně jako tohle. První minulé léto, podle oběti pachatel vypadal jako Drákula. Druhé v listopadu. Útočník podle popisu měl podobu démona.“

„Maska, nebo líčení?“

„To není jisté, ani v jednom případě. Při obou napadeních pachatel svázal muže, tloukl ho pěstmi a obuškem, tloukl a škrtil ženu a znásilnil ji. Přidal ještě zvukové efekty. V prvním případě vyjící vlky, ve druhém jek a řinčení řetězů, navíc měl i světla. Stroboskop.“

Peabodyová letmo vzhledla, když nastupovaly do výtahu. „Při druhém útoku měl nůž, obě oběti trochu pořezal, vyhrožoval, že je podřízne, pokud mu muž neřekne kombinaci od trezoru a žena nebude křičet, že ten útočník je nejlepší, že chce víc. Všechny oběti nechal naživu. Podle důkazů je pustil, když vybral trezory, vzal si pár dalších věcí a naposledy ji znásilnil.“

„Kdo na tom dělá?“

„Detektivové Olsenová a Tredway z oddělení zvláštních obětí.“

„Spojte se s nimi. Potřebujeme všechno, co mají.“

4. kapitola

Ranní doprava zhoustla pomalými naloženými maxibusy, taxíky a auty, které popojížděly po černých stužkách ulic, stejně jako chodci proudícími po chodnících.

Reklamní vzducholoď vyřvávaly nekončící litanii. Momentálně se soustředily na výprodeje před Valentýnem.

Eva to nechápala, prostě tomu nerozuměla. Kdo se sakra rozhodl, že se všichni mají zbláznit romantikou a kupováním dárků v náhodně určený únorový den? Copak se všichni zrovna nevzpamatovali z orgií dobré nálady a kupování dárků v prosinci?

Kdy to skončí?

Když něco takového řekla nahlas, zatímco se s vrčením proplétala další zácpou, Peabodyová po ní vrhla smutný, přemutný pohled.

„Ale je to pro zamilované.“

„Blbost. Je to jenom další bouda, aby restaurace a obchody donutily lidi utrácet víc peněz za drahé večeře, pugéty a různá cingrlátka, která nějaký moula koupí na dluh v naději, že zaskóruje. Jestli si chcete hrát na hrdličky, zůstaňte doma a rozdejte si to.“

„Je příjemné rozdat si to po speciálním večeru stráveném někde venku.“

„Najezte se v posteli a rozdejte si to znovu. Před pár lety jsem řešila takový případ. Pár slavil Valentýna ve velkém stylu, retro večeře a tanec v Duhovém pokoji.“

„Romantická klasika.“

„Jo, a zatímco chlápek platil asi tak dva tácy za předražené vepřové medailónky, manželka odešla na záchod. Zatímco